

Onze Vogels

NUMMER 9 | SEPTEMBER | 2024

Nederlandse Bond
van Vogelliefhebbers

osel

De

Nationale
Ornithologische
Federatie

Fédération
Ornithologique
Nationale

3rd OPEN NOFON CHAMPIONSHIP

Tentoonstelling van kleur-, sier-, en zangvogels

December 21 - 22, 2024

GC Klein Boom Mechelbaan 604, B 2580 Putte

Info: www.nofon.be

mail: nofonvzw@gmail.com

VAN DER AART
DIERVOEDERS
T 0297 540857 info@vanderaartdiervoerders.nl

OPEN HUIS
Kom langs en ontdek ons volledig assortiment vogel en duif !

05/10/2024
9 - 16h00
NOORDDAMMERWEG 45 A-01
1424NW DE KWAKEL

VANROBAEYS
BELGIAN TOP QUALITY PIGEON FEED

BIRD SUPREME

let's talk about birds

INHOUD

sel

In deze uitgave

Op zoek naar vogels in Nationaal park Kruger, Afrika – deel 3	5
Rik Meerema, fotograaf en auteur	8
Neophema's 4 Splendidparkiet	11
Noord-Hollandse fris�	14
In de keuken van... Loro Parque Tenerife, deel 2	16
Lepelaars	20

Succesvolle kweek met de Ortolaan op een beperkt oppervlak	22
HOP, HOP, HOP	25
Ethiek in de kwekerij	26
Jonge fazanten	29
Kweekervaring met de rode kardinaal	30

En verder

4	Column voorzitter
32	Column keurmeester
33	Bondsmededelingen
34	Colofon
35	Kalendervogel

Coverfoto:
Ortolaan
© Shutterstock

De

ONMOGELIJK!

Een titel die en woord welk ik niet graag gebruik. Ik hanteer meestal de stelling: "Als je iets wilt zoek je mogelijkheden, als je iets niet wilt een reden"! Maar sommige zaken zijn echt niet te doen.

Albert Zomer, voorzitter

Zo bereikte het hoofdbestuur de vraag of het niet mogelijk zou zijn om als NBvV een opleiding "Certificaat bekwaam houder van vogels" te bekostigen voor de afdelingen van de NBvV, dit om de TT's en markten veilig te stellen. Wat zouden wij dat graag doen voor de afdelingen, helaas staan de financiën van de NBvV dat niet toe. Een eenvoudige rekensom leert ons dat een cursus van 440 euro maal het aantal van 360 afdelingen, tel daarbij op de speciaalclubs een enorme financiële uitgave gaat inhouden van minimaal 1 ½ ton. Wij hoeven geen reden te bedenken om het niet te willen, want de reden mag duidelijk zijn. Wij zijn echter in de gelukkige omstandigheid dat niemand in problemen hoeft te komen met activiteiten omdat er inmiddels voldoende leden binnen de NBvV zijn die een certificaat hebben behaald. Helaas, dus geen bekostiging vanuit de NBvV!

In de vakantie heeft het hoofdbestuur, maar ook het personeel van het bondsbureau niet stilgezeten. In augustus zijn wij overgegaan op een vernieuwd boekhoudsysteem, dat werkzaamheden moet vergemakkelijken. Het gebruikte systeem was behoorlijk verouderd en paste niet meer in de huidige tijd van automatisering.

Er is tevens gekeken naar vragen vanuit de districten. Zo was er een vraag of het handig is sommige zaken op te nemen in "Onze Vogels". Uiteraard knippen mijn billen ook wel eens samen bij sommige uitspraken, echter aan censuur doen wij als hoofdbestuur in principe niet. Wel doen wij een appel op sommige schrijvers, rekening te houden met gevoelens.

Een aantal districten kreeg in de rondvraag de opmerking dat de uitgifte van vogels rommelig was bij de NK Hardenberg. Er is een keuze gemaakt om ieder zelf de vogels te laten pakken, uit oogpunt van vertrouwen en sociale controle. Het resultaat een snelle, ietwat rommelig lijkende, uitgifte. Iemand klaagde zich dat hij niet gecontroleerd was. Dat kan vóórkomen, maar wie als inzender gaat op pad om bewust vogels te stelen? De commissie gaat hier zeker nog een keer naar kijken, maar de ervaringen waren niet slecht. Er gaat aan de routing gewerkt worden, net zoals aan sommige punten qua verlichting. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat de NK van de NBvV gaat wijken voor een COM show. Wij doen ons best om dit naast of liever achter elkaar te laten plaatsvinden. Maar een NK blijft er altijd zijn, althans zolang de financiën dat toelaten en u als liefhebbers blijft inschrijven. Wat betreft plaatsen van totaal overzichten van winnaars en de medailles gaan we kijken wat mogelijk is. De lijst zal mogelijk te groot zijn voor "Onze Vogels"; wij gaan kijken naar de mogelijkheden.

Een vraag in een van de districten ging

over de vogelgriep informatie. Sedert enkele jaren plaatsen wij elk nieuws betreffende restricties en verbodsgebieden onmiddellijk na een uitbraak op de site. Kijk eens op de site, er zijn ongelofelijk veel antwoorden op vele vragen te vinden.

Het is een misverstand dat leden niet met onmiddellijke ingang afgemeld kunnen worden. In het afdelingssysteem kan dat mogelijk niet, maar een telefoontje met het bondsbureau kan daar direct oplossing in bieden. Dit gebeurt regelmatig, onder andere bij overlijdensmeldingen door nabestaanden.

Met betrekking tot vogelmarkten werd de vraag gesteld hoe het mogelijk is dat in een aantal gevallen de zaken niet correct zijn qua kooien en aantallen in die kooien. De organisatie van een dergelijk evenement is verantwoordelijk. De surveillant zal wijzen op incorrectheden, maar is geen "vogelmarkt politie". Ik hoop een aantal zaken verduidelijkt te hebben, maar nogmaals..... veel kunt u terugvinden op onze gewijzigde NBvV site.

Op zoek naar vogels in Nationaal park Kruger, Afrika – deel 3

In juli 2023 heb ik samen met twee vogelvrienden een tiendaagse reis gemaakt door het Nationaal Park Kruger in Zuid-Afrika met als doel zoveel mogelijk vogels (en andere dieren) in hun natuurlijke leefomgeving te zien.

© Adri van Kooten

Dag 3 - Letaba

Vandaag waren we ook al weer vroeg op pad, 06.30 uur. Vandaag rijden we van Letaba tot aan de grens met Mozambique en weer terug naar Letaba. De grenspost is gelegen in het Kruger N.P. en heet Giriyyondo. Zoals eerder opgemerkt mogen we maar 40 km. per uur rijden en mogelijk zal het nog langzamer gaan want onderweg stop je steeds als je dieren en vogels ziet. Onderweg zullen we drie keer de mogelijkheid hebben om de auto te verlaten. In het park zelf mag je namelijk slechts op een aantal aangegeven plaatsen uit de auto! Deze plaatsen zijn afgebakend en dus veilig wanneer je de auto verlaat. De eerste mogelijkheid was bij een brug over de rivier nabij Letaba. De tweede keer in Makhadzi en de derde keer bij de grens met Mozambique. Onderweg zagen we onder andere olifanten, steenbokken, nijlpaarden, bavianen, zebra's, impala's, gnoes en als toetje een aantal bijna niet zichtbare, in het gras verscholen, leeuwen. Hieruit blijkt maar weer dat je absoluut niet zomaar uit de auto kunt stappen in het Krugerpark. Je zult de verscholen leeuwen maar even niet hebben zien liggen terwijl je denkt even buiten de auto je benen te kunnen strekken!!

Bij de grens met Mozambique zijn we nog even naar het grenskantoor van Mozambique gelopen om te checken of de papieren in orde zouden zijn voor de volgende week wanneer we daadwerkelijk Mozambique ingaan. Het bleek dat er nog een stempel ontbrak op een papier die bij de auto hoorde. We moesten daardoor nog weer contact zoeken met het thuisfront om te zorgen dat ook deze

Zuidelijke geelsnaveltok

stempel op de papieren zou staan als we later in de week de grens gaan oversteken in Pafuri, de noordelijkste grensovergang naar Mozambique.

Naast alle genoemde zoogdieren zagen we ook een grote verscheidenheid aan vogels waaronder blauwfazantje, witkapbijeneter, koritrap, pijlpuntbabbelaar, roodkoplawaaier, gekuifde baardvogel, juveniele bruine slangenarend, bonte ijsvogel, eksterklauwier, zadelbekoiveaar, mozambiquesijd en een drietal soorten tokken, te weten de Afrikaanse geelsnaveltok en de roodsnavel- en grijze tok. De blauwkop blauwfazantjes zijn vrij algemeen in het park. Wij kennen deze vogeltjes natuurlijk vooral als voliërvogel. Hun natuurlijk leefgebied bestaat vooral uit halfopen landschappen met afwisselend bos, doornig struikgewas en

grasland. In die hoedanigheid maakten wij ook kennis met deze kleurige vogeltjes in het Krugerpark. Ook de witkapbijeneter kwamen we verschillende keren tegen. Het mannetje en het vrouwtje verschillen weinig, alleen de verlengde staartpennen van het vrouwtje zijn wat korter. Over het algemeen zijn bijeneters gemakkelijk te fotograferen omdat ze steeds jagen vanaf dezelfde tak en daar dus ook steeds weer op terugkeren. Ook de gekuifde baardvogel is vrij algemeen in het park. De kuifbaardvogel of druppelplekbaardvogel (*Trachyphonus vaillantii*) is genoemd naar de Franse natuuronderzoeker François Levaillant en heeft een oprichtbare kuif. Hij heeft ongeveer een lengte van 21 cm. Afrikaanse baardvogels zijn een familie die behoort tot de spechtvogels. In de buurt van water zagen we een bonte ijsvogel op een

Bonte ijsvogel

tak zitten. Deze komt zowel bij zout- als zoet water voor. Vaak staan ze 'biddend' boven het water. Wanneer ze dan een vis zien storten ze zich omlaag om deze te bemachtigen. Verder eten ze amfibieën, kreeftachtigen en grote waterinsecten. Hun nest bouwen/graven ze in steile oevers. Bijzonder is dat niet broedende vogels samen werken bij het grootbrengen van de jongen van andere vogels.

Een andere eveneens zwart-witte vogel die we zagen was de eksterklauwier. Deze vogel heeft als leefgebied halfopen landschappen van zowel droge savanne begroeid met acacia's als rivier geleidend bos. In Zuid-Afrika komen ze echter ook wel voor in stadsparken en buitenwijken. Net als de meeste klauwieren jagen ze veelal op insecten vanaf een open plek waar ze goed zicht hebben op de omgeving. Even later zagen we een zadelbekooievaar lopen op een wetland. De zadelbekooievaar is de grootste ooievaar van Afrika. Hij dankt zijn naam aan het gele 'zadel' bovenop de bovensnavel. Het mannetje en het vrouwtje zien er hetzelfde uit, op hun oogkleur na. Het mannetje heeft een bruine iris, het vrouwtje een gele. De zadelbekooievaar leeft in moerasgebieden, meren en rivieren, meestal in paren. Ze eten voornamelijk vis. Een vogel die we ook veel in het park zagen was de pijlpuntbabbelaar. Een vogel met een opvallend geeloranje oog dat in het

zuidelijke deel van zijn verspreidingsgebied rood omrand is. Hun bruine verenkleed is uitgedost met een v-vormige witte tekening. Je ziet ze steeds in groepjes op zoek naar insecten, spinnen en kleine gewervelde dieren op de grond of in lage struiken en bomen. De pijlpuntbabbelaar is trouwens één van de belangrijkste soorten voor de nestparasiet Levallantskoekoek.

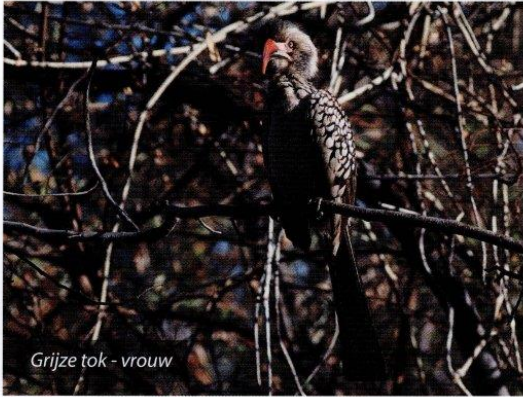
Een vogel die ook veel op de grond vertoeft is de roodkoplaawaaimaker. Vaak heb je de vogels pas in de gaten als ze zich laten horen met hun klagende trillende contactroep, waaronder veel imitaties van andere soorten.

Tijdens onze heen- en terugreis zagen we ook regelmatig tokken. De Afrikaanse geelsnaveltok is een wijdverspreide vogel, die goed tegen een droge omgeving kan. Er is vrijwel geen onderscheid te zien tussen mannetjes en vrouwtjes. Ze foerageren hoofdzakelijk op de grond, waar ze zich voeden met vruchten, zaden, kleine insecten, spinnen en schorpioenen. In het droge seizoen gaat de voorkeur uit naar termieten en mieren. De roodsnaveltok heeft zijn naam te danken aan zijn roep, die klinkt als 'tok-tok'. Roodsnaveltokken kunnen uitstekend vliegen, maar vertoeven net als de andere soorten tokken veel op de grond. Hier scharrelen ze hun kostje bij elkaar. Ze eten grote insecten, zoals

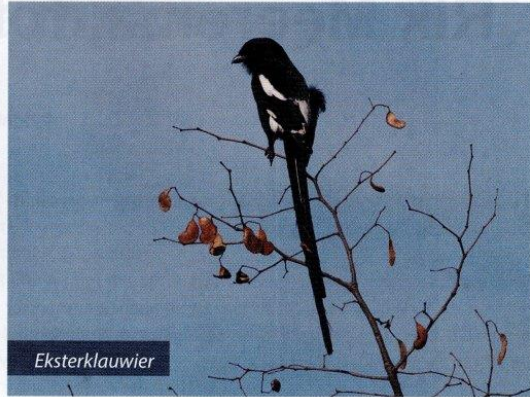
kevers en sprinkhanen. Je ziet ze dan ook vrijwel niet anders dan op de grond waar ze takken en bladeren verplaatsen op zoek naar deze insecten. De nestbouw en het grootbrengen van de jongen komen overeen met die van andere neushoornvogels. Dat wil zeggen dat het vrouwtje zich 'inmetselt' in de nestholte en het mannetje haar en de latere jongen door een smalle spleet van voedsel voorziet. Er worden gemiddeld vier eitjes gelegd, die in 24 dagen worden uitgebroed. De laatste in de rij van tokken die we onderweg zagen was de grijze tok. De grijze tok heeft een duidelijke, tot de nek doorlopende wenkbrauwstreep. De borst en het achterlijf zijn wit. Het mannetje heeft een zwarte snavel, die van het vrouwtje is roodachtig. Beide seksen hebben een witte streep aan de onderkant van de bovensnavel. De leefwijze is vrijwel gelijk aan de hier voor genoemde soorten.

Een prachtige verschijning is ook de witkapbieneneter; deze vogel kiest aan het eind van het regenseizoen, wanneer de grond zacht is, een zanderige rivieroever of rotswand uit en graaft een nieuwe nesteltunnel van circa één meter lang. De tunnel wordt verlaten tot dat het broedseizoen aanbreekt. Dan zal het mannetje zijn vrouwtje het hof maken en haar insecten aanbieden. Beide geslachten betrekken dan het nest om te broeden en te zorgen voor de jongen. Het mannetje blijft dicht bij zijn partner en verdedigt haar tegen ongewenste intimiteiten van andere mannetjes, die vaak proberen met geweld met haar te paren. Bieneneters zitten vaak op lage boomtakken op passerende insecten te wachten en vangen hun prooi uit de lucht, meestal na wat acrobatische toeren. Een bij of wesp houdt hij in de punt van zijn snavel en wrijft het insect met de achterkant tegen een tak, zodat het gif vrijkomt of de angel zelfs loslaat.

WILDPARKEN

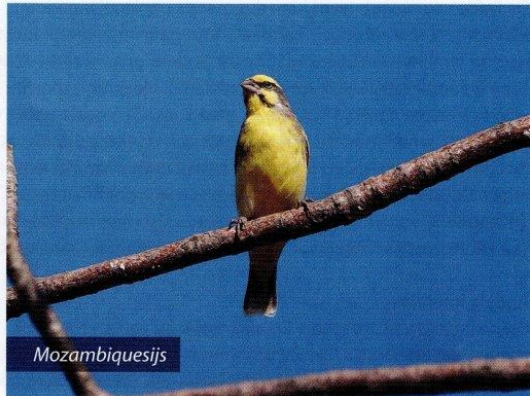
Grijze tok - vrouw

Eksterklauwier

Kuifbaardvogel

Mozambiquesijs

Witkapbieneneter

sel

De

Rik Meerema, fotograaf en auteur

© Henk Branje

Een kennismaking met Rik Meerema, schrijver van de artikelen serie 'vogels in 't wild'.

Met papelel ingegeven

Rik is de zoon van Sytze Meerema, kleurkanariekeurmeester die z'n sporen verdiende binnen de Algemene Nederlandse Bond van Vogelhouders (ANBvV).

Het eerste woordje was 'mama', het tweede 'papa' en het derde: 'kanarie'.

De liefde voor vogels werd hem dus met de papelel ingegoten. Met name tropische vogels hadden al vroeg z'n interesse. In huis had de familie een volière met onder andere groene tijgervinken en vuurvinken. Op z'n zevende hield Rik bleekrug zebra-vinken, gouldamadines en spitsstaart amadines. De vogels waren gehuisvest samen met de kleurkanaries van pa Sytze. Dat werd niet zo'n succes, hetgeen met name te wijten was aan het lichtregiem bij kleurkanaries dat niet strookte met de behoeften van de tropische vogels. Via de heer Schotanus, leermeester van tal van keurmeesters had hij ook tijdelijk wat lizards en fife fancies.

Andere interesses

Op de leeftijd van 14, 15 jaar kreeg Rik, net als veel leeftijdgenoten, andere interesses. Met zestien ging hij naar school buitenshuis en verzorgde vader Sietse z'n vogels die geringd werden met ringen van Rik. Na z'n studie ging hij in Friesland wonen; er werd meteen een volière achter het huis gebouwd waarin Afrikaantjes en papegaaiamadines, vuurvinkjes, blauwfazantjes, teugelastrilden en brilvogeltjes. Na enige tijd werd overgegaan op Australische prachtvinken en zilverbekjes.

Noordoostpolder

Na Friesland werd naar de Noordoostpolder verhuisd. Rik bleef lid in Sneek en is er jaren voorzitter geweest totdat de vereniging ter ziele ging ten gevolge van het niet rond kunnen krijgen van het bestuur. In die tijd schreef hij al allerlei stukjes over vogels die zijn interesse hadden. Onder andere over zilver- en loodbekken. Met name ging hij schrijven voor zichzelf: informatie verzamelen en aantekeningen maken om meer te weten te komen over de vogels die z'n interesse hadden. Een en ander op een rijtje zetten. Later bedacht hij dat het misschien leuk was om al die informatie te delen. Eerst voor het clubblad van en later voor de bondsbladen.

Boeken schrijven

Rik schreef z'n eerste boekje: over lood- en zilverbekjes. Omdat er destijds geen enkele uitgeverij geïnteresseerd was werd het boek in gedeelten in 'Vogelvreugd' (bondsblad van de ANBvV)

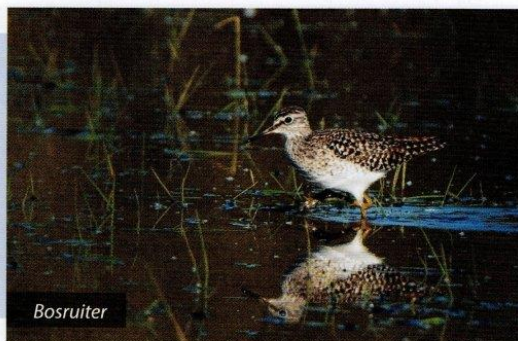
geplaatst. Naar aanleiding daarvan ontstond er vraag om die artikelen te verzamelen. Toen is Rik in eigen beheer het boekje over zilverbekjes, loodbekjes en parelhalsamadines uit gaan geven. De eerste druk was in no-time verkocht, een tweede druk eveneens. In totaal werd het boekje drie keer bijgedrukt. Daarna ging hij op dezelfde manier aan de slag met Australische prachtvinken. Samen met vogelboekhandel en uitgeverij J&J en fotograaf Pieter van den Hooven werd het boekje uitgegeven. Na drie maanden werd er vanuit Engeland gebeld door de Australian finch society. Men had interesse en wilde het boekje vertalen. Er werd een deal gesloten en het Engelstalige boek ging de hele wereld over. Vervolgens werd ook het zilverbekken boekje in het Engels vertaald.

Als derde kwam een uitgave over papegaaiamadines tot stand welke meteen in het Engels werd geschreven. Een groot succes want het werd in zo'n tachtig landen verkocht waaronder Australië, China, Japan, Colombia en Zuid-Afrika.

Twee jaar gelden kwam het boekje 'Levensvogels' uit. Een boekje met verhalen over vogels in het wild en hoe vogels het leven kleuren. Rik droeg dit boekje op aan zijn vader 'Sytze' die hem

Draaihals

Bosruiter

kennis liet maken met vogels, zowel in avicultuur als in het wild.

Fotografie

Een andere passie van Meerema is fotografie. Zo wijdt hij zich al meer dan twintig jaar aan het fotograferen van de natuur, met name van vogels. De uitrusting bestaat momenteel uit een Nikon D7200 en een Sigma telelens (150-600mm), de combinatie die voor buitenfotografie gebruikt wordt. Rik fotografeert meestal uit de hand of met behulp van een statief. Bij bewolkt weer wordt er altijd met een statief gewerkt. Zijn al wat oudere type spiegelreflexcamera heeft het moeilijk onder slechtere weersomstandigheden. De moderne typen digitale camera's kunnen met een veel hogere ISO-instelling werken zonder dat de foto's korrelig worden en dus bij minder gunstige lichtomstandigheden tóch goed foto's maken. Vandaar dat er dus vaak met een statief gewerkt wordt. De foto's van Rik zijn te bewonderen bij z'n artikelen die maandelijks in 'Onze Vogels' verschijnen. Ze beschrijven hoe Meerema z'n vogelhobby beleeft. Kun je niet wachten om z'n foto's te bekijken, dan kun je hem uitnodigen om een presentatie te komen geven van opnamen die hij in Nederland gemaakt heeft.

Vogelaar

Bijna ieder weekend wordt zo 'n halve dag besteed aan natuurfotografie. Om half zes gaat Rik op stap om weer thuis terug te zijn wanneer de rest van het gezin ontwaakt. Rond zes uur (in de zomer) zijn de vogels het actiefst. In de loop van die vele jaren is een prachtige collectie vogelfoto's tot stand gekomen waarvan een gedeelte bij dit artikel worden getoond. Rik houdt de site 'waarnemingen.nl' bijna dagelijks in de gaten. Wanneer er in de buurt iets bijzonders te zien is en hij toevallig vrijaf heeft begint het dan te knagen. Hij kan zich soms een paar dagen 'beheersen', maar dán moet hij er met z'n camera op af.

Een zeldzame roodkopkluwier in de Oostvaardersplassen; thuis op vrijdagmiddag wordt de site geopend. Dan is 't meteen na het eten wegwezen. Half uurtje rijden.

Hij wil ooit wel wat extra kilometers rijden voor 'n bepaalde vogelsoort. Maar het moet niet te gek worden.... Wil Meerema er veel moeite voor doen, dan moet het een vogelsoort zijn die hij zelf erg aansprekend vindt. Zo ging hij drie keer tevergeefs 'n hal-

ve dag op stap om foto's te maken van een waterspreeuw. Om er enige tijd later achter te komen dat er op vijf kilometer van z'n werkplaats een waterspreeuw klaar zat om gefotografeerd te worden.

Schrijven in vogelblad

Inmiddels schrijft Rik al zo'n twintig jaar artikelen. Eerst voor 'Vogelvreugd' en sinds het samengaan van NBV en ANBVV voor 'Onze Vogels'. Een artikelserie over zilverbekjes, loodbekjes en parelhalsamadine; enkele artikelen over de rijstvogel; een serie over 'Wereldkanaries' waarin bijzondere kanariërassen besproken werden; artikelen over bandvinken en artikelen over verschillende soorten mussen. Een serie van 82 artikelen over 'nationale vogels' in evenzovele landen 'all over the world'. En 'last but not least' inmiddels alweer zo'n vier jaar artikelen over Nederlandse vogels 'in 't wild'.

Tenslotte

Als hoofdredacteur hoop ik nog jarenlang te mogen genieten van de artikelen en foto's van Rik Meerema. Ik ben ervan overtuigd dat de lezer het mij eens is.

Steltkluut

HUMAN INTEREST

Wateral

Ijsvogel

Groenling

Grauwe klauwier

Vos

De
se

De

Neophema's 4 Splendidparkiet

© Adri van Kooten

In een aantal delen worden de verschillende Neophema-soorten behandeld. Omdat de voeding en de huisvesting voor de in ons land gehouden soorten vrijwel gelijk zijn, zijn deze onderwerpen in het eerste deel behandeld. Alles over de voeding en huisvesting kunt u daarom teruglezen in het eerste over Neophema's.

Ondersoorten

Bij de splendidparkiet worden geen ondersoorten onderscheiden.

Uiterlijke kenmerken en geslachtsonderscheid

Formaat: 23 cm.

Ringmaat: 4 mm.

Geslachtsonderscheid: Man en pop zijn uiterlijk verschillend.

Man: Het mannetje heeft een overwegend diep saffierblauwe kop. Deze kleur is het diepst aan voorhoofd, wangen en de snavel. De rug, de stuit en de flanken zijn grasgroen. De vleugeldekveren zijn lichtblauw. De slagpennen zijn zwart met blauwe gloed, de beide middelste staartpennen zwart, de andere geel. De onderzijde van de man is geel met een scharlakenrode borstvlek.

Pop: Bij het popje is de onderzijde geel, de borst heeft een olijfgroene glans. De rug is over het algemeen donkerder dan bij het mannetje. De zijkanten van de kop van het popje zijn daarentegen beduidend minder blauw.

Jongen: De jongen lijken op het popje maar zijn wat matter van kleur.

Verschillen tussen de pop van de splendidparkiet en de pop van de turquoiseparkiet

Misschien is het goed om in dit artikel over Neophema's ook aandacht te besteden

Splendid man

Splendid pop

den aan de verschillen tussen de pop van de splendidparkiet en die van de turquoiseparkiet. Beide vogels lijken in een eerste oogopslag namelijk veel op elkaar. Toch zijn er een aantal duidelijke verschillen:

- De pop van de splendidparkiet is gebloetter van model en heeft ook een iets kortere staart.
- De borstkleur van de splendidparkiet is donkerder en ook het masker is wat groter en uitgebreider dan die van de turquoiseparkiet.
- De vleugelbalk bij een splendid pop is hemelsblauw terwijl deze bij de turquoiseparkiet veel meer donkerblauw is.
- De snavelvorm is anders. Bij de turquoise

parkiet is deze duidelijk gebogen, terwijl deze bij de splendid recht is en meer in het masker zit.

Herkomst en leefwijze van de splendidparkiet

De splendidparkiet is afkomstig uit de drogere woestijngebieden van Australië. Hij komt dan ook voornamelijk voor in het westelijk deel van Nieuw-Zuid-Wales, de noordelijke delen van Zuid-Australië en het binnenland van West-Australië. Het is een nomadische vogel, die daardoor erg moeilijk te vinden is. Waarnemingen in de natuur berusten vaak op toeval.

Hun voedsel bestaat voornamelijk uit zaden van grassen en allerlei wilde krui-

Verschillen tussen de splendidparkiet pop (li.) en de turquoiseparkiet (re.)

sel

De

dachtige planten die ze op de bodem vinden. Ook vruchten, bloesemnectar, bladknoppen, en diverse soorten insecten en hun larven worden wel genuttigd.

Kweken met de splendidparkiet in de volière

Nestblok: Als nestgelegenheid kan een nestblok verstrekt worden met een bodemoppervlak van 18 x 18 cm., een hoogte van 40 cm en een invlieggat van 6 cm. Het is verstandig meerdere (verschillende) nestblokken te verstrekken zodat de vogels zelf hun keuze kunnen maken. De nestblokken kunnen zowel in de volière als in het nachtverblijf worden opgehangen. Voor het nestblok in de volière geldt wel dat deze beschermd moet worden tegen slagregens en felle zonschijn.

Nestmateriaal: Als nestmateriaal kan gebruik worden gemaakt van een laag rotend hout, houtspaanders en of zaagsel welke vermengd wordt met boshumus, potgrond of turf.

Kweek: In het broedseizoen dient men slecht één paartje per vlucht/kooi te houden. Net als bij de meeste parkietensoorten, verdragen meerdere paartjes elkaar niet tijdens het broedseizoen. Vooral splendidmannen beginnen, wanneer ze broedrijp zijn, op elkaar te jagen. Het popje legt 3-5 eieren. Wat opvalt is dat de vogels, indien ze erover kunnen beschikken, bladeren aandragen in het nest. Ze doen dit door de bladeren onder de stuitveren te steken. Een en ander is te vergelijken met het gedrag van verschillende soorten agaporniden die op deze manier stukken schors naar het nest vervoeren. Meerdere keren heb ik waargenomen dat de pop zelfs tijdens het broeden het verstrekte groenvoer (onder andere witlof, boerenkool) onder de stuitveren mee nam naar het nest. Na een broedduur van ongeveer twintig dagen verschijnen de jongen. Het mannetje komt de pop tijdens het broeden voeren en doet dit later ook bij de jongen. Een paartje kan in een seizoen twee broedsels grootbrengen. De jongen die na circa vier weken het nest verlaten zijn nogal wild. Ze verwonden zich dan ook snel aan gaas, draden of wanden. Onderschat dit niet want zelf heb ik mijn beginjaren ervaren hoe een jonge splen-

didparkiet zich dood vloog tegen het gaas van de volière. Om bovenstaande te voorkomen is het verstandig planten tegen de wanden te zetten en groene takken in het gaas te steken wanneer de jonge vogels op het punt staan uit te vliegen. Als de jongen zo'n drie maanden oud zijn verschijnen de eerste rode veren op de borst bij de jonge mannetjes.

Bijzonderheden

Het houden van splendidparkieten kan nog weleens problemen geven in ons land. Zoals al eerder beschreven zijn ze afkomstig uit de drogere woestijngebieden van Australië. Het natte en koude klimaat in ons land is dus niet ideaal voor ze. De volière zal hier dan ook op aangepast moeten worden. Concreet betekent dit dat de volière voorzien moet zijn van een goed afgesloten en droog nachtverblijf, waarin ze de nacht kunnen doorbrengen of bij slecht weer in kunnen verblijven. Persoonlijk raad ik houders van deze vogels aan om de buitenvolière in z'n geheel te voorzien van een dak en in ieder geval één van de zijanten van de volière dicht te maken. Ik heb namelijk ervaren dat de vogels niet altijd het nachthok opzoeken maar de nacht ook dikwijls doorbrengen in de buitenvolière. Ingeval het 's nachts gaat regenen, stormen en dergelijke zullen er, zo is mijn ervaring, ongetwijfeld slachtoffers vallen. Het volledig overkappen van de volière heeft tevens het voordeel dat er minder snel ziekten zullen worden overgebracht door onze eigen inlandse vogels (zoals mussen, duiven en spreeuwen). De splendidparkiet is namelijk een vrij tere vogel (alhoewel ik ook moet opmerken dat er vrij sterke exemplaren zijn) die op dit gebied wel wat extra aandacht mag hebben van zijn baas.

In het najaar en in de winter als de nachten wat koud zijn is kan men het beste een klein verwarmingselement in het nachtverblijf plaatsen als bijverwarming. Het spreekt voor zich dat de toegang naar de buitenvolière dan dicht moet zijn. Ondanks bovenstaande ken ik enkele kwekers van splendidparkieten die de vogels 's winters zonder al te veel problemen in

Splendidparkiet pop met jongen

een onverwarmde (wel goed beschermd en voorzien van een dak en dichte achterzijde en zijanten en een afgeschermd voorzijde) volière houden.

Splendidparkieten zijn rustige en vreedzaamere vogels tegenover andere parkieten of tropische vogels. Het zijn geen schreeuwerds of knagers. De band met de kweker kan zo ver gaan dat ze, bijvoorbeeld tijdens het verstrekken van voedsel, uit de kooi of volière vliegen en bij de kweker op hoofd of arm gaan zitten. Splendidparkieten zijn 's avonds, zo is mij gebleken, het levendigst.

Door hun rustige karakter laten ze gemakkelijk nestcontrole toe.

Bij de aanschaf van splendidparkieten moet men ervoor waken dat de vogels niet met de rui bezig zijn. Wanneer dit wel het geval is doet men er goed aan de vogels nog een aantal weken bij de kweker te laten zitten tot de rui is voltooid. De vogels raken bij verplaatsing namelijk snel gestrest. Dit in combinatie met rui geeft dan vaak aanleiding tot sterfte.

Bij de splendidparkiet komen de volgende autosomaal recessief verervende mutaties voor: aqua, turquoise, blauw,

Violet splendid pop

De

osel

pastel (grijsvleugel), recessief bont en fallow (bronze fallow). Verder de geslachtsgebonden recessief verervende mutaties cinnamon, pallid, ino en platinum. Daarnaast kent de splendidparkiet nog de autosomaal co-dominante mutaties misty en violet en de autosomaal dominante verervende mutaties grijs en dominant bont.

**Rotsparkiet
(Neophema petrophila)**

Ondersoorten

Bij de rotsparkiet worden geen ondersoorten onderscheiden.

Algemeen

Formaat: 22 cm.

Ringmaat: 4 mm.

Beschrijving: De rotsparkiet lijkt veel op de elegantparkiet maar is qua model veel plomper, ook de groene kleur is minder sprekend dan die van de elegantparkiet.

Geslachtsonderscheid: Er is enig verschil tussen man en pop. De pop heeft een minder zichtbare voorhoofdsband en aan de onderkant van de slagpennen loopt een smalle lichte band. Ook is het blauw aan de vleugels iets minder uitgebreid.

Rotsparkieten bewonen, zoals de naam al doet vermoeden, de rotsachtige gebieden aan de kust van Zuid- en West-Australië. Ze leven veelal paarsgewijs maar ook grotere groepen komen voor. Hun nestgelegenheid zoeken ze in laaggelegen holten van rotsen. De pop legt gemiddeld 4 á 5 eitjes in een, nagenoeg niet met nestmateriaal beklede, stenen kommetje. In hun leefgebied voeden ze zich in hoofdzaak met zaden, bessen en vruchten.

Hun plompe model en hun trage manier van doen zal er de oorzaak van zijn dat ze in het verleden weinig zijn geïmporteerd en heden ten dage niet in Europa in avicultuur voorkomen.

**Oranjebuikparkiet
(Neophema chrysogaster)**

Ondersoorten

Bij de oranjebuikparkiet worden geen ondersoorten onderscheiden.

Rotsparkiet, © Shutterstock

Algemeen

Formaat: 21 cm.

Ringmaat: 4 mm.

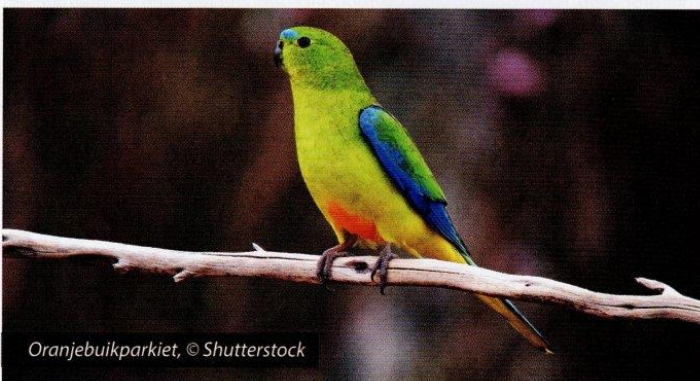
Beschrijving: In een eerste oogopslag lijkt de oranjebuikparkiet veel op de elegantparkiet. Maar de Oranjebuikparkiet is naast zijn uitgebreide oranjerode buikvlek ook te herkennen aan zijn heldergroene lichaamskleur. De staart is groen, terwijl die bij andere Neophema's blauw of grijs van kleur is.

Geslachtonderscheid: Er is enig verschil tussen man en pop. De pop is wat minder sprekend van kleur dan de man en ook heeft ze een minder opvallende voorhoofdsband. Verder is de oranjerode buikvlek, waar de vogels hun naam aan te danken hebben, bij de pop maar in zeer geringe mate aanwezig.

Hun verspreidingsgebied beperkt zich tot Tasmanië, de eilanden van de Bass-Straat

en de zuidkust van Victoria van Melbourne tot Adelaide. In hun verspreidingsgebied leven ze in duin- en heidegebieden en grassteppen. Ze voeden zich in hoofdzaak met graszaden en bladkoppen van de aanwezige vegetatie. Ze broeden op Tasmanië en trekken na het broedseizoen naar het zuidoosten van Australië. De pop legt gemiddeld 4 á 5 eitjes in de holte van een boom. Ook nestelen ze, bij het ontbreken van geschikte broedholten, wel op de grond. Oranjebuikparkieten zijn uiterst zeldzaam en mogen zelfs in Australië niet door vogelliefhebbers als voliërevogel worden gehouden. H. Kremer vertelde me ze gezien te hebben in Healesville Sanctuary, een soort dieren-tuin ten oosten van Melbourne.

In Europa komt de soort in avicultuur niet voor.

Oranjebuikparkiet, © Shutterstock

sel

De

Noord-Hollandse fris 

  John Rossou

Ik denk dat ik best wel wat van vogels weet, maar ze verrassen mij toch altijd nog met allerlei gezondheids- en broedproblemen.

Ik maak gebruik van de diensten van een goede vogeldierenarts maar ook voor hem is het nog wel eens een raadsel waarom de vogels ziek worden. Ik kweek met verschillende soorten gefriseerde kanaries, Agi, Parijse fris , Noordse fris  en Rogetto. Met al deze soorten fris s ben ik een of meerdere keren wereldkampioen geworden.

Noordse Fris 

Dit is een van de gemakkelijkste gefriseerde vogels om mee te kweken. Ze zijn sterk, je hoeft geen veren weg te knippen en in vergelijking met de Agi en Parijzenaar zijn ze vrij snel vet. Dus pas op dat je vogels bij de start van het seizoen niet te vet zijn.

Wisselbroed

Het is geen enkel probleem om wisselbroed toe te passen. Mijn ervaring is dat je een man kunt gebruiken om te bevruchten, vervolgens gebruik je deze man bij een andere pop en als bij de eerste pop de eieren uitkomen kun je zonder probleem een vreemde man er bij zetten om hulp te bieden bij het voeren. Maar het is ook geen probleem om de pop alleen de jongen groot te laten brengen. Dat zal ze zonder probleem doen. Je hebt geen pleegouders nodig en normaal gesproken heb je gemiddeld 5 tot 6 jongen per jaar per koppel. Dat staat in schril contrast met de Agi en de Parijzenaar. Dus kweken met de Noordse zal niet zo'n probleem zijn.

Moeilijk een topper te brengen

Om een goede Noordse op de show te brengen is wel een groot probleem. Het probleem wordt veroorzaakt door het feit dat de Noordse fris  een paar onderdelen heeft die niet gefriseerd mogen zijn, de nek, de kop en vooral de onderbuik. En dat is een uitdaging. Je hebt een vogel nodig met uitbundige frisering maar ook met vlakke lichaamsdelen. En wanneer er op een vlak onderdeel een veer krult zie je dat direct. Een Agi en Parijzenaar moeten overal gekruld zijn en het is moeilijk voor een keurmeester om te beoordelen of dit nu te weinig is. Maar als een Noordse bijvoorbeeld in zijn onderbuik (broek) wat frisering laat zien dan zie je dat direct. En behalve de vlakke onderdelen moet een Noordse ook symmetrisch gekruld zijn. Daarnaast moet de kop mooi rond zijn en de meeste Noordse hebben een platte kop of wenkbrauwen.

Daarom broeden is geen probleem maar showen des te meer.

Dus denk niet te snel dat je een goede vogel hebt om te showen.

Voeding voor de fris 

De Noordse fris  kan gelijkgesteld worden met de kleurkanarie voor wat de voeding betreft. Wat het voer betreft moet je geen concessies doen. Een goede mengeling is misschien wat duurder maar je hebt dan wel altijd dezelfde constante samenstelling. Ik gebruik zelf het eivoer en het zaad van Witte Molen en de vitamines en eiwitten van Dr. Coutteel.

John Rossou

Ik hoop dat je wat wijzer geworden bent van dit artikel en je kunt altijd aanvullende informatie van mij krijgen via de mail.

Succes en veel plezier!

www.johnrossou.nl

info@johnrossou.nl

Het Fauna Fonteinrek bevestigt fonteinen perfect in uw volière.

Fauna favoriet!

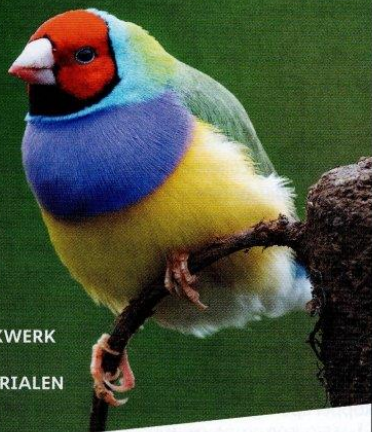
Fauna is gespecialiseerd in benodigdheden voor vogels, vogelkweek en volières. Binnen de vogelwereld is Fauna dan ook een gevestigde naam die staat voor goede en kwalitatief hoogwaardige producten.

Kijk op onze website voor het complete assortiment en vraag ernaar bij uw groothandel/winkelier.

www.faunabirdproducts.com

Ook wij spotten vogels in kleur
maar dan op papier

VOOR DRUKWERK
SIGNING
BEURSMATERIALEN
EN MEER...

Voor informatie
mail info@mullerps.nl
telefoon 020-233 73 81

WWW.BAROEN.NL

www.tauros-diagnostik-shop.de

KBOF DE WITTE SPREEUWEN

Het meest gelezen Belgisch Ornithologisch tijdschrift, pagina's boordevol informatie over onze vogels! Het tijdschrift dat U maandelijks ontvangt en tevens digitaal kan lezen op pc, gsm, tablet.
Voor een jaarabonnement in Nederland gireert u € 41 via een Europese overschrijving bij de KBC bank.
IBAN rekeningnr. BE33 7330 0642 3046 en BIC code = KREDBEBB t.a.v. KBOF - Vergelyen Paul, Dendermondssteenweg 110 D te BE 9290 Overmere.

Inschrijvingen en inlichtingen bij Achten Paul, Everslaarstraat 78, BE 9180 Lokeren, België.
E-mail: ledenadministratie@kbof.be
Via onze website: <http://www.kbof.be> kan U gratis een proefnummer zien!

Les

De

In de keuken van... Loro Parque Tenerife

Deel 2: de vogels

Paar weekjes vakantie op Tenerife? Daar hoort een bezoek aan het Loro Parque bij!

© Henk Branje

Het Loro Parque en het fokstation 'La Vera' omvatten een collectie van duizenden vogels in honderden soorten. Een grote verantwoordelijkheid om al die vogels gezond en in goede conditie te houden. De dierenartsen en het laboratorium vervullen daarbij een heel belangrijke rol.

Veterinair

Wat betreft diergezondheid kijk je je ogen uit bij een bezoek aan het park. In het park is namelijk een laboratorium gevestigd waar menig instituut jaloers op zou zijn. De meest uitgebreide apparatuur voor bloedonderzoek, chemisch onderzoek en onderzoek naar bacteriën en virussen (zoals vogelgriep; psittacine beak and feather disease, Pacheco). Jaarlijks wordt endoscopisch het geslacht bepaald van de ruim duizend gefokte jongen (volgens Zamora had men wat te veel foutjes bij veeronderzoek).

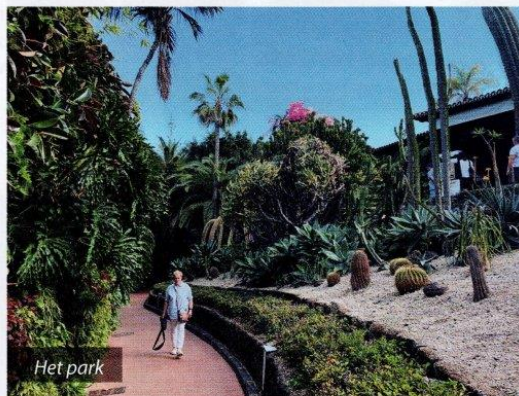
Er kunnen ter plekke operaties uitgevoerd worden; en ook röntgenfoto's maken is geen probleem.

Ook wordt jaarlijks van alle vogels in het Loro Parque en in fokstation La Vera bloed getrokken en in het lab onderzocht op eventuele besmettingen of andere problemen! Een gigantische klus om al de vogels te vangen en er bloed van af te tappen....

Bezoekers van het park kunnen rond het laboratorium lopen en door de grote ramen observeren hoe zieke vogels behandeld en eventueel geopereerd worden. Je kunt de laboratoriummedewerkers en dierenartsen zien terwijl ze aan het werk zijn! Ontzettend interessant voor leek en kenner!

Vogelgriep en Covid

Een vogelpark met duizenden vogels en meer dan 'n miljoen bezoekers per jaar. En vogelgriep dan? De Canarische eilanden hebben het 'geluk' dat ze niet bezocht worden door trekvogels. Mogelijk ook dat de kust van de eilanden totaal niet geschikt is voor eenden, waadvogels en andere trekkers. In ieder geval lopen er geen migratieroutes over het eiland. In het begin van de eerste wereldwijde uitbarstingen van vogelgriep was men in het Loro Parque ontzettend bang voor uitbraken. De voliëres werden toen van boven en van opzij van plastic voorzien om besmetting door wilde vogels te voorkomen. Onderzoek toonde echter aan dat men niet beducht hoefde te zijn voor verspreiding van vogelgriep door trekvogels. Ook is het zonnige klimaat op Tenerife niet gunstig voor eventuele virusdeeltjes van vogelgriep....

Maar Tenerife is niet vrij gebleven van alle soorten griep: tijdens de wereldwijde corona-epidemie is het park achttien maanden gesloten geweest! Een periode waarin alle kosten van personeel (1000 man in Loro Parque, Siam Park) en dieren gewoon doorliepen. Men heeft wel enige ondersteuning gehad van de overheid op de personeelskosten, maar het grootste gedeelte heeft het bedrijf zelf moeten ophoesten. Vandaag de dag loopt het park weer super goed met meer dan 'n miljoen bezoekers.

De vogels

Een imposante collectie van met name papegaaiachtigen. Er zijn verschillende soorten die in Europa niet of nauwelijks gehouden worden als de Lear's ara, helmkaketoe, geelvoorhoofd pocephalus, dwerglori, purperkop lori, Maroon diksnavel parkiet, bruinkop kaketoe. De collectie 'witte kaketoes' (cacatua) is er compleet aanwezig. Verder 'n viertal ondersoorten van de edel-papegaai, een grote collectie amazones waaronder de pretrei, collaria, brasiliensis.

In de loop der jaren is men langzaam maar zeker vogels die per koppel apart gehuisvest werden in gemeenschap voliëres gaan plaatsen. 'n Beetje hetzelfde idee als men in Weltvogelpark Walsrode gedaan heeft.

Zo is er sinds 'n paar jaar 'Oceania' tot stand gekomen; het is een grote doorloop voliëre met zo'n driehonderd (!) Australische parkieten als grasparkiet, turquoiseparkiet, hoornparkiet, twenty

eight, barnardparkiet, valkparkiet, bergparkiet, koningsparkiet. Alles vliegt en beweegt door elkaar heen; je kunt aan de bezoekers zien dat ze enorm genieten van de bijzonder actieve vogels. Ze vliegen op hoge snelheid vlak over je hoofd en zijn bijzonder actief. Overigens zijn de grasparkieten slechts gedeeltelijk 'originele' budgies. Loro Parque zou ze in Australië mogen kopen; aanschafprijs meer dan 1000 euro per stuk. Maar het wordt door Australische deskundigen afgeraden: de Australische grasparkieten zijn behoorlijk teer en kweekresultaten behalen valt ook in Australië zwaar tegen. Oceania is behoorlijk beplant met bomen en struiken. Maar vooralsnog is het een strijd tussen plantengroei enerzijds en planten'afbraak' door de parkieten anderzijds. Er wordt dan ook heel veel vers groen verstrekt om de knaaglust van de parkieten af te houden van de levende planten. Verschillende keren per dag lopen verzorgers met plastic zakken en griesels de bodem weer aan te harken en de afgevalen bladeren te verwijderen.

Nieuwe voliëres: doorloop

Dit jaar is een geheel nieuw 'doorloop-oerwoud' geopend, 'Treasures of America'. In dit 'oerwoud' dat bestaat uit meer dan vijftig jaar oude bomen, planten en struiken worden meer dan vijftien soorten en ondersoorten pyrrhura's gehuisvest. Je loopt tussen de vogels door en kunt proberen de verschillende (onder)soorten die door mekaar vliegen te onderscheiden en te herkennen. Bordjes met kleurenafbeeldingen van de aanwezige soorten helpen je op weg. Maar ook met die bordjes erbij valt het niet mee de verschillende soorten pyrrhura's te herkennen. Het is er vrij donker, net als in een oerwoud, en vaak zitten de vogels gezellig bij elkaar. Plots vliegen meer dan honderd vogels op en snellen ze door de grote voliëre.

Alle soorten 'witte kaketo's' zijn in een heel grote goed overzichtelijke voliëre gehuisvest waar de vogels goede schik hebben. De 'zwarte kaketo's' zijn in een andere grote gezamenlijke panoramische voliëre gehuisvest: geeloor kaketo, palmkaketo. Wat verder lopend kom je bij verschillende grote voliëres met apart gehuisvest enkele ondersoorten van de roodstaartkaketo. Maar ook de bruine kaketo wordt er aan het publiek voorgesteld.

Werden de lori's vroeger per soort gehuisvest en aan het publiek geshowd, vandaag de dag worden deze in veel grotere vluchten gehuisvest waarbij verschillende soorten bij elkaar worden gehouden. Een mooie collectie verschillende soorten, waaronder de Australische dwergkap - en purperkop lori.

Verschillende soorten aratinga's worden in een een minstens twintig meter lange voliëre ondergebracht die aan de voorkant geheel van glas is gemaakt. Dat betekent dat je een prachtig zicht hebt op de actieve vogels die de hele dag met elkaar bezig zijn en...met de dagelijkse vracht takken met bladeren die beschikbaar gesteld worden als afleiding. Weddel's, nandaya, yendaya, zonparkiet, blauwkoparatinga, goudvoorhoofdaringa om enkele soorten te noemen.

Ook in zo'n grote vlucht, aan de voorzijde helemaal gemaakt van glas, worden de grote ara's gehuisvest: grote en kleine soldaten-ara, groenvleugel, macao, caninde, lear's, hyacinthara, roodoora en geelnekara! Afhankelijk van het tijdstip van de dag is het er een gevlieg, gekrijs en gekibbel van jewelste. De ara's hebben er dusdanig veel ruimte dat ze flink hun vleugels kunnen uitslaan en dat ook voortdurend doen! Voor het publiek een belevenis omdat er continu actie is. Dit toch wel in tegenstelling tot wanneer dergelijke soorten per koppel in een voliëre gehouden worden. Dan zijn dergelijke vogels veel minder actief!

Nieuwe vogels nodig?

Ofschoon er behoorlijk goed gefokt wordt is soms bloedverversing nodig. En dat valt tegenwoordig lang niet mee. Enerzijds vanwege de steeds strenger wordende wetgeving in allerlei landen en de ontwikkelingen in de Cites regelgeving. Natuurlijk heel goed ter bescherming van de vogels in het wild, maar voor het park natuurlijk wel lastig. Ook zijn er wereldwijd vogels in het bezit van particulieren en dierentuinen die niet helemaal of helemaal niet legaal verworven zijn. Dergelijke vogels zijn onbereikbaar voor het park.

En dan zijn er de mutaties.... Het park wil enkel wildkleur vogels houden, fokken en tentoonstellen. En wanneer je dan een zuivere wildkleur pennant, splendid, roodstuit of turquoiseparkiet wil kopen, dan heb je een probleem: ze zijn niet of nauwelijks te koop. En bovendien wil het park er van verzekerd zijn dat ze 'zuiver wildkleur' zijn. Zamora stelt dat in de toekomst zuivere wildkleur vogels veel geld waard worden. Misschien iets voor onze Nederlandse liefhebbers om over na te denken. En wanneer je als Nederlandse liefhebbers denkt iets te kunnen doen om in de toekomst gefokte vogels in het wild vrij te laten, dan zul je je toch eerst eens moeten gaan richten op fokzuivere wildkleur vogels. Misschien ook iets voor NBvV om op te pakken?

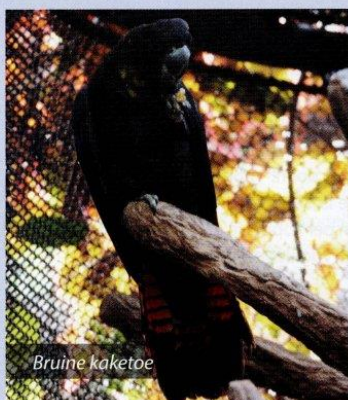
En tenslotte heb je nog de veterinaire risico's bij aanschaf van vogels van derden. Nieuw aangeschafte vogels gaan eerst in quarantaine en worden 'binnenste buiten gekeerd': er vindt bloedonderzoek plaats op alle mogelijke ziekteverwekkers.

Toekomst

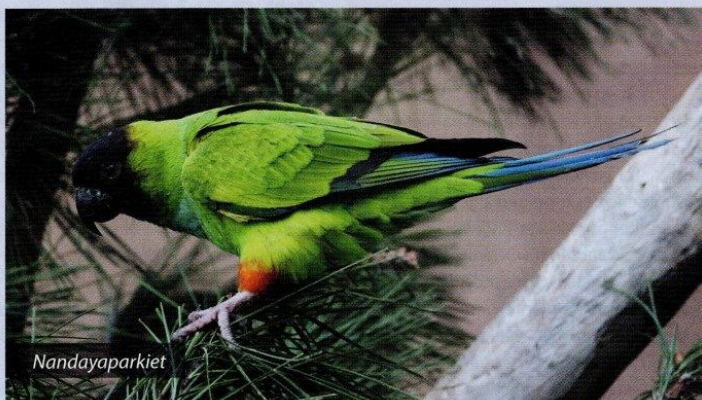
Voliëres met individuele koppels worden steeds meer vervangen door veel ruimere typen huisvesting waarbij verschillende soorten papegaaiaachtigen bij elkaar gehuisvest worden. Het gaas is dan vervangen door grote glazen wanden aan de voorzijde zodat er maximaal genoten kan worden van de vogels. Ook ideaal om de vogels te fotograferen....

Daarnaast wordt momenteel druk gebouwd aan een koraalrif: 'coral kingdom'. Al jaren is men buiten het park bezig met het opkweken van het langzaam groeiend koraal, maar binnen het park is men anno 2024 druk doende met bouwwerkzaamheden. Je kunt er van op aan dat ook deze attractie weer de moeite waard zal zijn.

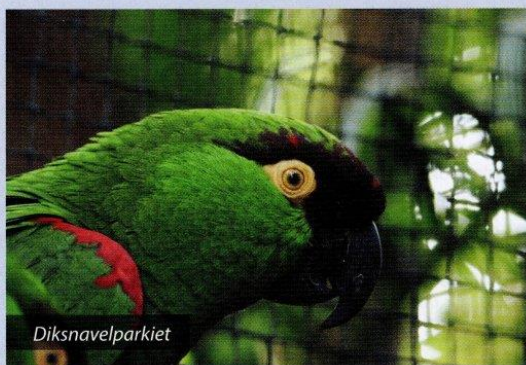
IN DE KEUKEN

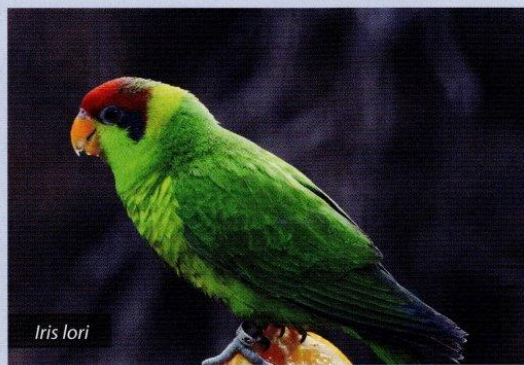
Bruine kaketoë

Nandayaparkiet

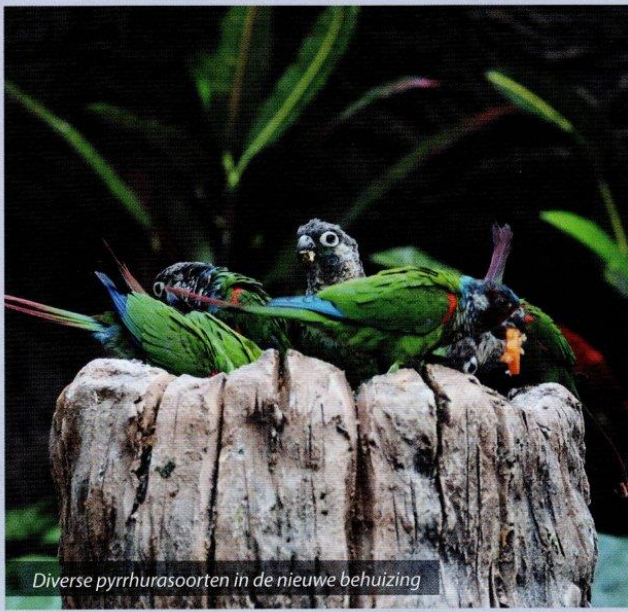
Diksnavelparkiet

Iris lori

Red capped parkiet

Diverse pyrrhurasoorten in de nieuwe behuizing

osel

De

IN DE KEUKEN

Kleine flamingo

Papoea lori

Nicobarenduif

Cuba amazone

Duifparkiet

Lear's ara's

Purperkaplori

osel

De

Lepelaars

© Jos Wijnen

Een Lepelaar is een schitterende vogel maar hij doet wat eienaardig aan door zijn spatelvormige snavel. Toch is dit een doelmatig instrument: door hem in ondiep water heen en weer te bewegen worden er talrijke kreeftjes, visjes, wormen en weekdieren mee opgevangen. De snavel heeft gevoelige zenuwuiteinden, waarmee de geringste beweging of voorwerp wordt waargenomen; de prooi wordt dan ook meer op de tast gevonden dan op het zicht.

In het voorjaar kunnen we al enkele jaren in onze nabijheid genieten van een kolonie Lepelaars. Een nieuw aangelegd natuurgebied in Midden-Limburg herbergt een aanzienlijke kolonie. Er is in een ondiep, waterrijk gebied een groot eiland met bomen gecreëerd. Een eiland is belangrijk omdat de vogels hier gevrijwaard zijn van predatie door vossen en andere nestrovers.

Ook deze lente konden we weer een kolonie met een groot aantal nesten waarnemen. Hoeveel precies is moeilijk vast te stellen omdat het gebied omringd is door water en daardoor

ontoegankelijk; het aantal nesten is daardoor moeilijk te tellen. In hetzelfde gebied broedt ook al enkele jaren een kolonie Blauwe reigers. Een Lepelaar in broedkleed heeft een royale lange kuif, een gele vlek onder de kin en okergele veren waar de hals begint; mannetje en vrouwtje zijn vrijwel gelijk getekend. Soms lijkt het of het mannetje iets groter is dan het vrouwtje maar dit kan ook het verschil in leeftijd zijn. Het geel aan de snavelpunt is ook geen zuivere indicatie omdat dit voor alle vogels willekeurig is.

Er heerst een grote bedrijvigheid wanneer zo'n kolonie Lepelaars aan het bouwen is. De vogels vliegen af en aan met bouw materiaal, veelal takken en twijgen van behoorlijke lengte, soms meer dan een meter lang.

Het is niet te begrijpen dat ze deze lange takken in de boomtoppen weten te plaatsen om er een nest mee te bouwen. Deze door stormwind afgewaaide takken halen ze veelal uit ondiep water langs de kant of op de oevers. Van binnen wordt het nest bekleed met gras en plantendelen. Doordat hun broedgebied

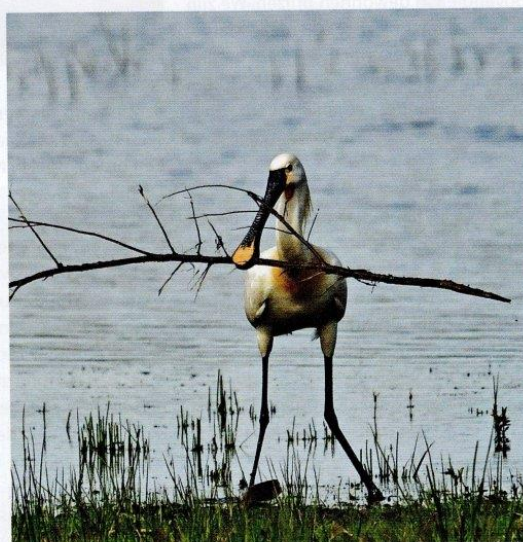
omringd is door water kunnen ze hier ongestoord hun gang gaan. Belangstellende vogelaars kunnen echter op niet al te grote afstand, eventueel met verrekijker of telescoop, hun verrichtingen uitstekend gade slaan.

Eerste vogels

De eerste vogels komen zo ongeveer eind maart, begin april aan en vanaf half tot eind april zijn ze volop bezig met de nestbouw. Het nest bevat gewoonlijk vier eieren, die met tussenposen van meerdere dagen worden gelegd, één legsel per jaar. Beide partners broeden en na drie weken komen de wit donzen kuikens tevoorschijn met korte, bijna normale snavels. Ze verlaten na vier weken het nest maar kunnen pas vliegen op een leeftijd van zeven weken. Jonge Lepelaars hebben in het begin nog een vleeskleurige snavel en zwarte vleugelpunten. Nederland is vrijwel het enige land in Noordwest-Europa waar lepelaars broeden. Broedkolonies zijn afhankelijk van nabijgelegen voedselgebieden. Door voortschrijdende inpoldering en landwinning in het verleden werden deze gebieden steeds schaarser. Door de inrichting van nieuwe natuurgebieden en inspanningen van vogelbescherming heeft de Lepelaar zich echter spectaculair hersteld: in 1970 waren er nog maar 170 broedpaar in ons land, nu enkele duizenden.

In augustus en september verzamelen zich groepen van vele honderden lepelaars in onder andere het Wadden- en Delta-

gebied om te vertrekken naar hun winterkwartieren langs de West-Afrikaanse kust. Omstreeks februari-maart keren de eerste vogels weer terug naar hun broedgebied hier in Nederland.

Succesvolle kweek met de Ortolaan op een beperkt oppervlak

Vanwege de goede naam die NBvV keurmeesters klaarblijkelijk ook in het buitenland hebben, waren wij, Guido Jansegers en Peter Bredenbeek, in december 2022 uitgenodigd om in Malta de Europese cultuurvogels te keuren waarvan eerder in het keurmeesterperiodiek "Bijtijds" verslag is gedaan. Het waren een viertal prettige dagen. Niet alleen vanwege de naar Nederlandse maatstaven voor die tijd van het jaar zeer aangename temperaturen, maar nog belangrijker vanwege de kwalitatief goede vogels en de nodige verrassingen vanwege vogelsoorten die we in Nederland zelden zien op een tentoonstelling. Wat te denken van Cirlgorzen of de daaraan verwante, maar nog zeldzamere ortolanan? Wanneer zie je dergelijke vogels in Nederland op een tentoonstelling? Wie houdt überhaupt dergelijke soorten en weet er stelselmatig mee te kweken?

© Roderick Albela, Guido Jansegers en Peter Bredenbeek

Contact gezocht

Angewakkerd door ons beider natuurlijke nieuwsgierigheid hebben we terplekke contact gezocht met de kweker van deze vogels. Dat bleek de heer Roderick Abela te zijn. Voor hen die regelmatig COM tentoonstellingen bezoeken vanuit een interesse in Europese cultuurvogels (EC) of de uitslagen daarvan volgen is dit waarschijnlijk geen onbekende naam. Roderick is niet alleen al vele jaren een trouwe inzender op deze tentoonstellingen, maar grossiert bovendien in gewonnen prijzen. We zijn Roderick dan ook zeer erkentelijk dat hij bereid is geweest om een kweekverslag van zijn ervaringen met de kweek van ortolanan onder eigenlijk verbazingwekkende condities met ons te delen.

Algemeen

De ortolaan (*Emberiza hortulana*) is een ongeveer 16 cm grote zangvogel welke behoort tot de familie der gorzen (*Emberiza*) en is familie van de Nederland nog in redelijke aantallen voorkomende rietgorzen en wat minder algemene geelgorzen. Behoudens een relatief zeldzame waarneming tijdens de vogeltrek in het voor- en najaar, zult u in Nederland tegenwoordig tevergeefs naar de ortolaan zoeken. Door met name de schaalvergroting in de landbouw en de daarmee samenhangende verschralingen in het

aanbod van plantensoorten en (dus) insecten is de ortolaan helaas niet langer een broedvogel in Nederland.

Beschrijving

Ortolanan zijn met uitzondering van de kop en borst overwegend bruin van kleur, waarbij de rug en het vleugeldek een duidelijke donkerbruine tot zwarte bestreping vertoont. De kop en de borst van de man zijn overwegend grijs met daarin een gele baardstreep welke uitloopt naar de onderzijde van de wang en een gele keel vlek. De pop is minder warmbruin van kleur en de bestreping is minder sprekend. Bovendien vertoont het grijs op de kop en borst

een bestreping en is de gele kleur van de baardstreep en keelvlek veel fletser. Eerstejaars jonge vogels zijn overwegend bruin gestreept met een bleekgele baardstreep.

Een detail, dat niet ongenoemd mag blijven en dat de ortolaan zeker geen goed deed, is dat met name in de originele Franse keuren de vogel als een delicatessen werd beschouwd. In de wildbaan gevangen vogels werden in een paar weken vetgemest. Vervolgens werden de vogels gedood, ontdaan van veren, maar met ingewanden en botten, gefrituurd en geserveerd als een weliswaar prijzige, maar volgens zeggen ultieme lekkernij.

Kweekverslag

Ook in deze tijd, waarin dierenwelzijn een prominentere plaats inneemt in onze hobby, is het opvallende hoe nog steeds veel liefhebbers beginnen met houden van een soort zonder voldoende aandacht te geven aan de condities welke noodzakelijk zijn om deze succesvol te houden, laat staan te kweken. In deze is het bijzonder prijzenswaardig hoe Roderick in de Engelstalige versie van zijn verslag begint met een beschrijving van hoe hij zich voor de aanschaf van de ortolanen nadrukkelijk heeft verdiept in de levenswijze van deze vogels in zowel de wildbaan als in avicultuur. Helaas was nuttige informatie, zeker daar waar het in cultuur gehouden ortolanen betrof, nogal schaars en vandaar dat in deze voorstudie door Roderick de eerdergenoemde geelgors werd meegenomen. "Bezint eer men begint" is een oud Nederlands spreekwoord. Er zal ongetwijfeld ook een vergelijkbaar Maltees spreekwoord zijn, maar een goede voorbereiding van de liefhebber op het houden van voor hem een nieuwe vogelsoort is natuurlijk een vereiste als we onze hobby op een te verantwoorden manier willen blijven uitoefenen. Uiteindelijk heeft Roderick een paar in gevangenschap gekweekte en geringde ortolanen kunnen aanschaffen. Daar de vogels vrij rustig waren, werden ze in een draadkooi gehuisvest (120 x 50 x 50 cm, lengte breedte hoogte), waarbij de achterkant gericht was tegen een gesloten wand. Om de natuurlijke habitat van de ortolaan enigszins na te bootsen werden er aan de voorzijde van de kooi afhangende grove grassen opgehangen. De bodembedekking bestond uit grove houtsnippers, her en der gedecoreerd met (verdroogde) graspollen. Volgens Roderick kunnen de vogels in een dergelijke omgeving beter worden geobserveerd in vergelijking tot een grotere vlucht of volièrre en is het dus gemakkelijker om aanpassingen in huisvesting, voeding, etc., indien nodig, door te voeren.

Na aanschaf werden de vogels gevoerd

Pop ortolaan met een larve van de wasmot

met een kanariezaadmengsel aangevuld met perilla en millet zaden en wat "levend voer". Inmiddels zijn de vogels (naast het levend voer; zie ook hier onder) gewend aan de door Roderick geprefereerde pellets.

In het voorjaar kregen de vogels keuze uit verschillende nestgelegenheden. De voorkeur ging uit naar een op de bodem geplaatste structuur van gaas (20 x 15 x 15 cm, lengte breedte hoogte), waarvan de voorzijde voor de helft was verwijderd. Deze "nestkast" werd aan de buitenkant voorzien van gedroogd gras en was voorzien van een door Roderick gevormd nest bestaande uit droge grassen en ruim omgeven door (verdroogde) graspollen.

Om de natuurlijke broedomstandigheden maximaal na te bootsen werden de vogels als voorbereiding op en tijdens de kweek ruim voorzien van "levend" voer bestaande uit pinkies, buffalo- en meelwormen, hermetia, kleine krekels en wasmotlarven, waarbij de laatste duidelijk favoriet waren. Insecten zijn weliswaar rijk aan eiwit, maar relatief arm aan mineralen als magnesium, calcium en fosfor, welke niet alleen noodzakelijk zijn voor eierenschalen (m.n. calcium), maar ook voor een goede skeletontwikkeling van eventuele jonge vogels. Daarom werden de vogels niet alleen ruim voorzien van grit, maar werd het levend voer ook bestrooid met preparaten die de genoemde mineralen (en andere) bevatten.

Een paar dagen oude jonge ortolanen in de beschreven nestgelegenheden

De

sel

Jonge ortolanen (een paar dagen na het uitvliegen) met moeders

Kweek

Ondanks de in onze ogen wellicht wat beperkte huisvesting, werd het voorgevormde nest verrassend genoeg door de ortolanen afgebouwd. Uiteindelijk werd hierin een viertal eitjes gelegd welke uitsluitend door de pop werden bebroed. Na een dertiental dagen broeden

werden er drie jonge ortolanen geboren (het vierde ei bleek onbevruucht). De jonge vogels werden, voor zover kon worden waargenomen, uitsluitend door de pop gevoerd. Het menu voor de jonge vogels bestond in hoofdzaak uit eerdergenoemde insecten. Volgens Roderick is een ruim aanbod van insecten dan ook de sleutel voor een succesvolle kweek van deze soort. Kort na het ringen (2,7 mm), dus vermoedelijk na een tiental dagen verlieten de jongen het nest, maar verbleven in de eerste dagen na het "uitvliegen" nog in hoofdzaak op de bodem van de kooi. Ook in deze fase van de kweek was het de pop die voor de jonge vogels zorgde. De man lijkt, althans onder deze condities en voor zover Roderick zijn waarnemingen reiken, in ieder geval bij dit kweekkoppel geen rol in de verzorging van de jongen te spelen. Wel zong de man uitbundig (voornamelijk 's nachts) vanaf de start van het afbouwen van het nest door de pop en gedurende de rest van de tijd van het voortplantingsproces. Geslachtsonderscheid van jonge vogels is ook nadat ze zelfstandig zijn zeker voor een niet ervaringsdeskundigen erg lastig. Het geslacht van de nakweek wordt pas echt zichtbaar in het voorjaar wanneer ook de vogels van het voorgaande broedjaar hun broedkleed

aannemen. Natuurlijk kan ook in deze de alom bekende DNA test in deze eerder duidelijkheid bieden.

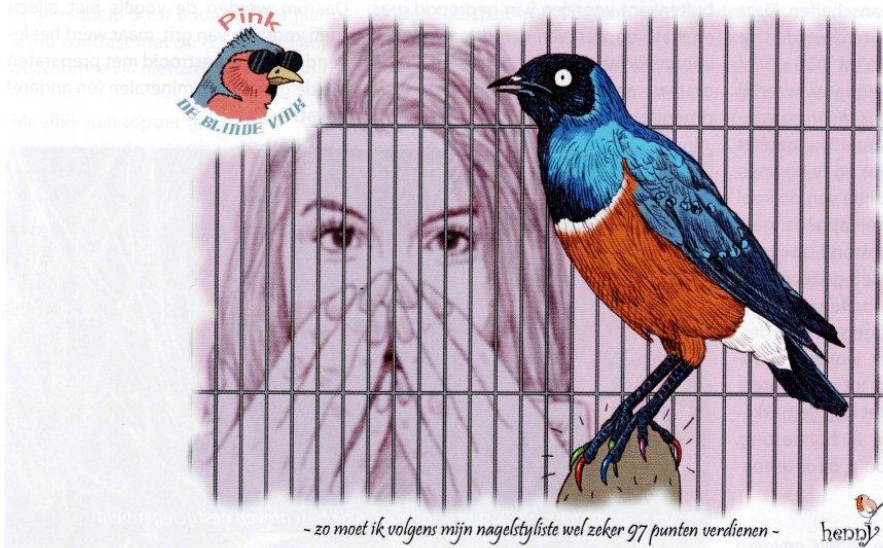
Conclusie

Al met al een prachtig kweekresultaat van een vogelsoort die niet zo lang geleden juist Malta beter kon vermijden. Uit een dergelijk verslag klinkt hoop dat ook aan de zuidgrens van de Europese Unie onze liefhebberij uiteindelijk de stap van de keukentafel naar het behoud van vogelsoorten zal maken. Behoudens voor liefhebbers van gorzen als de ortolaan, is er ook uit Roderick zijn verslag (en het belang van levend voer) in onze ogen meer uit het kweekverslag te leren. Informeer u voor aanschaf goed over de vogels die u wenst te houden. Dat verhoogt de kans op adequate verzorging en een eventueel kweekresultaat. En daar heeft onze hobby zeker baat bij.

Kweekverslag: Roderick Albela rode- rick@europeanfinches.com

Vertaling en toevoegingen met betrekking tot achtergrond en verduidelijkingen:

Guido Jansegers en Peter Bredenbeek

- zo moet ik volgens mijn nagelstijfje wel zeker 97 punten verdienen -

usel

De

HOP, HOP, HOP

© Rik Meerema

Het was een licht surrealistische situatie. Daar lag ik dan. Plat op mijn buik, met mijn leren schoenen, nette kleren, met mijn neus in het gras. Het was weliswaar een keurig geschoren, droog, Goois grasveld, maar toch! En het was niet zozeer de vogel die een meter voor mij op het gras rustig zijn gang ging, maar ik en met mij de andere vogelaars, die de aandacht trokken.

Een half uur daarvoor had ik gedacht om aan het einde van mijn werkdag even een paar kilometer om te rijden om een leuke vogel te gaan zien. De vogel was de voorgaande dagen door een aantal kennissen doorgegeven en omdat ik de soort al een tijd niet in ons land had gezien besloot ik de camera mee te nemen en na mijn werkdag een poging te wagen. Ik had een adres opgezocht, maar geen idee waar het precies was, laat staan dat ik wist hoe de omgeving eruitzag waar de vogel zich bevond. Het bleek een groot grasveld midden in een dorp, omringd door een zorgcentrum voor ouderen.

Liggend op het gras bestudeerde ik de hop, want dat was de vogel, die op zijn beurt naar een dikke kever keek. Terwijl ik daar lag, werden de andere vogelliefhebbers en ik op ons beurt van alle kanten vanachter de ramen en vanaf balkons, als een real life Droste-effect, bestudeerd door hulpbehoevende bejaarden en hun bezoek.

Met mijn neus tussen de groene sprietten be kroop mij het ineens het gevoel dat het niet om de vogel ging, maar om mij en de andere vogelaars. Wij waren het vermaak! Ik heb een groot respect voor mensen in de zorg en hun goede bedoelingen, maar ineens vermoedde ik kwade opzet. In mijn hoofd hoorde ik de brainstorm van twee activiteitenbegeleiders.

“Wat moeten we nu weer eens bedenken om ze te vermaken Ans?” “Geen idee Tiny, maar ik heb zo vlak voor mijn vakantie niet heel veel energie.” “Als we nu op het gras eens een bijzondere vogel loslaten. Daar komen altijd veel van die vogelaars op af.” “Denk je? En dan?” “Dan hebben de cliënten iets om naar te kijken.”

En daar lagen ze die vogelaars, op hun buik, neus in het gras, omringd door wijzende, lachende en hoofdschuddende bejaarden. De opzet van Ans en Tiny was geslaagd. Bijna drie weken lang zat er nagenoeg niemand bij de bingo, de handwerkclub en zelfs de donderdagmiddag biljartcompetitie ging niet door. Alleen mevrouw De Vries keek niet. “Wat een drukte om niks!” Maar mevrouw De Vries is gewoon een oude mopperpot.

Na een tijdje lukte het mij om de gedachte van mij af te zetten en ging ik door met het schieten van een zo mooi mogelijk plaatje. Want wat zijn het prachtige vogels die hoppen! Na een aantal decennia afwezigheid in ons land, laten ze zich de laatste jaren weer wat vaker in onze streken zien en worden er zelfs af en toe weer broedgevallen gemeld. Ik ben blij dat hun aantal in ons land weer lijkt toe te nemen. En als dat dan op een grasveldje omringd door lachende bejaarden is, neem ik dat graag op de koop toe.

les

De

Ethiek in de kwekerij

© Rosemary Low

Ik was onder de indruk van de woorden van David Pace in zijn verslag van de AFA Conventie. Hij schreef: 'Persoonlijk zou ik graag een toename zien van de focus in presentaties op het basisniveau van de avicultuur hier in Australië, in plaats van de ontwikkeling van enorme faciliteiten en houderijtechnieken die er erop gericht zijn om grote aantallen vogels uit te broeden voor de dierenhandel!'

Ik denk dat dit de voorkeur geniet van de meeste aanwezigen bij avicultuur conventies, zowel in Australië als elders. Niet alleen zijn dergelijke technieken niet relevant voor de kwekers die de voorkeur geven aan kwaliteit boven kwantiteit, maar gaan ze totaal voorbij aan het leven van de vogels in dergelijke faciliteiten waar het onmogelijk is om te variëren in het dieet en elke vorm van omgevingsverrijking als gevolg van het grote aantal vogels dat wordt grootgebracht.

Onderwerpen tijdens de conventie die de expertise van de kweker demonstreren zijn die van bijvoorbeeld Ian Brown die een lezing gaf over de wompoe jufferduif en David Pace over moeilijk te kweken soorten zoals de zonastrilde. Mensen die conventies bijwonen leren zoveel van de ervaringen van echte aviculturisten en bewonderen wat zij hebben bereikt. Zij willen leren over het kweken van soorten die waardevol zijn voor het voortbe-

staan van de echte avicultuur, soorten die niet veel voorkomen. De massaproductie van kleinere papegaaensoorten, met name mutaties, die al oververtegenwoordigd zijn in de vogelhouderij is weinig interessant. Vaak worden deze vogels op jonge leeftijd verkocht en zijn ze niet gesocialiseerd met soortgenoten en niet interessant voor huiskamervogelhouders of voor kwekers.

Eén van de eerste boeken in de Engelse taal was 'Parrots and Parrot-like Birds' van de Duke of Bedford. De eerste uitgave werd gepubliceerd in 1929, toen hij nog markies van Tavistock was. Hij had een beroemde papegaaientcollectie (inclusief vogels in vrijheid) op zijn enorme landgoed in Woburn Abbey in Bedfordshire in Engeland. Zijn tragische dood in 1953 was een schok voor de vogelwereld. In 1954 werd een Amerikaanse editie van het boek gepubliceerd. Het kan nog steeds op internet worden gevonden tegen een lage prijs, terwijl de eerste uitgave een verzamelaarsobject is.

Recent las ik opnieuw het advies over valkparkieten in deze klassieker. In die tijd waren er weinig papegaaensoorten gedomesticeerd en werden aangeboden als gekweekt in gevangenschap. De Duke zag het probleem al. Hij waarschuwde: 'Terwijl gezonde valkparkieten winterhard en productief zijn, zijn er op de markt een aantal vogels gefokt uit inteelt of op een verkeerde manier grootgebracht en welke een bron van problemen zijn voor de kopers; de mannen blijken onvruchtbaar en de poppen hebben leed of mentale afwijkingen die de voortplanting belemmeren. Het is te hopen dat op een dag kwekers van exoten de basisregels van hygiëne en management in acht nemen en niemand zich bezighoudt met verwaarlozing bij het grootbrengen van huisdieren'. Deze woorden gelden nu nog steeds net als toen ze bijna honderd jaar geleden werden geschreven. De elementaire regels van avicultuur moeten zijn dat nooit verwante vogels worden gekop-

Zonastirde, © shutterstock

peld (wat vaak voorkomt bij de kweek van mutaties) of dat jonge broers of zussen als koppel worden aangeboden, zonder dit erbij te vermelden.

Hetzelfde geldt voor vogels die met de hand worden grootgebracht, waardoor ze makkelijker als huisdier kunnen worden verkocht, maar voor problemen zorgt. Veel vogels zijn niet gesocialiseerd met soortgenoten en wanneer zij als kweekvogel eindigen zijn ze hiervoor meestal niet geschikt. Nog erger, ze kunnen agressief zijn en hun partner doden. Dit is wat de Duke of Bedford bedoelde met 'mentale afwijkingen' terwijl handopfok destijds weinig voorkwam. Vogels die op jonge leeftijd van hun ouders worden gescheiden, zonder de gelegenheid te hebben gehad om het gedrag van hun eigen soort te leren, kunnen ook problemen geven. Het overfokken van bepaalde soorten en de focus op de productie van aantallen in plaats van kwaliteit (met name bij mutaties) is vandaag de dag een serieus probleem, hetgeen resulteert in de geleidelijke afname van beschikbare soorten.

Aanbod overstijgt de vraag. Enkele jaren geleden hoorde ik over rosella's die voor een tegenwaarde van 2 dollar werden verkocht in Nederland. Hoe kan het zijn dat levende wezens die zo mooi zijn en zo gemakkelijk zijn te houden als deze parkieten tegen zo'n lage prijs kunnen worden verkocht? Het is simpel dat het aanbod de vraag overstijgt. Helaas laten veel mensen een koppel papegaaien broeden, zonder er over na te denken of het jong wel gewenst is. Wanneer een papegaai bijna voor niets wordt verkocht, zal de vogel waarschijnlijk worden gekocht door iemand met geen ervaring die een kleine goedkope vogel koopt voor de huiskamer. Deze persoon heeft geen idee welke afmeting van een volière geschikt is voor dergelijke actieve vogels, of de hoeveelheid aandacht die zij dagelijks nodig hebben.

Wanneer u een koppel van een goedkope vogelsoort heeft waarvan u weet dat het moeilijk is om een geschikt tehuis voor te vinden, kweek er dan alstublieft niet mee. Laat ze geen eieren leggen! Stimuleer ze niet om te broeden. Vervang de eieren door kunstieren. Wanneer u de eieren weghaalt zal de pop opnieuw eieren leggen – en weer, waardoor zij de kans loopt een calciumtekort zal krijgen met fatale afloop.

Advies voor de koper. Het is vanzelfsprekend dat iemand die een vogel wil kopen:

- Koopt bij een ervaren kweker met een goed reputatie.
- Eerst onderzoekt welke huisvesting voor de soort geschikt is en wat de voedingsvereisten zijn.
- Geen niet-zelfstandige vogels koopt (noot redactie: dit is in Nederland sinds 2015 bij wet verboden en strafbaar voor zowel de koper als de verkoper). Verantwoordelijke kwekers zullen dergelijke jonge vogels niet verkopen, omdat ze weten dat dit meestal fatale problemen zal opleveren voor het kuiken.
- Zich ervan verzekert dat hij uitgebreide informatie ontvangt van de kweker over de voeding waaraan de vogel is gewend. Een jonge vogel zal stress ondervinden wanneer hij naar een nieuwe omgeving gaat en kan zichzelf doodhongereren als er onbekend

Goffin's kakatoe, © shutterstock

voer wordt aangeboden.

Wanneer een kweker een papegaai verkoopt aan iemand die nooit een papegaai als huiskamervogel heeft gehad, moet hij benadrukken dat zelfs de kleinste papegaaiensoort een zeer gevoelig dier is. Zij hebben een complex scala aan emoties, inclusief verdriet, tevredenheid, liefde, angst, frustratie (seksueel of ander soort frustratie), depressie, afkeer en jaloezie. Dit laatste komt vaak voor bij huiskamervogels, zoals jaloezie ten opzichte van een menselijke partner of een andere vogel in huis.

Gevoel –hiermee bedoel ik het in staat zijn om gevoelens en emoties te hebben-, is een onderwerp dat niet vaak voorkomt in boeken over de verzorging van papegaaien. Emoties kunnen hoog oplopen bij papegaaien, ook al wordt dit niet erkend door hun eigenaars. Het is iets dat tot voor kort bijna geheel werd verwaarloosd. Of u nu volièrevogels heeft of huiskamervogels, er is een gouden regel: 'probeer uzelf in uw vogel te verplaatsen en vraag uzelf af wat u kunt doen om het leven en welzijn van de vogel te verbeteren'. Dit is een advies dat door elke kweker doorgegeven zou moeten worden bij elke jonge vogel.

Ongewenste papegaaien. Wanneer u papegaaien kweekt moet u de realiteit onder ogen zien dat een deel van hen uiteindelijk ongewenst zal worden. Dit kan zijn omdat ze te veel lawaai maken of te veeleisend zijn of omdat zij zichzelf plukken als gevolg van slechte verzorging en er niet langer mooi uitzien. Of is de eigenaar wellicht overleden en zijn de nabestaanden niet geïnteresseerd in het houden van de vogel. Het wordt tijd dat kwekers

en anderen de verantwoording nemen voor het probleem en dat betekent dat zij ervoor moeten zorgen dat het aantal ongewenste vogels wordt vermindert. Elke kweker zou een aparte volière moeten hebben voor ongewenste papegaaien. Hiermee bedoel ik niet dat zij ongewenste huiskamervogels moeten opvangen met de mogelijkheid dat zij gekoppeld worden teneinde meer probleemvogels te produceren. Ik bedoel hiermee papegaaien uit volières die te oud zijn of te moeilijk herplaatsbaar zijn om andere redenen. Een kweker zou een grote volière met binnenruimte kunnen bestemmen voor vogels van verschillende soorten die goed met elkaar samen kunnen leven, van het leven genieten en nooit worden herplaatst. Je hoort soms mensen praten over papegaaien die zij hebben 'gered' om ze vervolgens te koppelen en met ze te kweken. Dit is geen redden, maar het voor niets verkrijgen van papegaaien met een winst oogmerk. Ik vind dat kwekers een verplichting hebben om te zorgen voor hun koppels die door ouderdom niet langer jongen produceren, en deze niet 'in de uitverkoop' verkopen.

Kaketoos die met de hand zijn grootgebracht leveren vaak de meeste problemen op, omdat kopers niet begrijpen hoeveel toewijding er nodig is om een kaketoewildje gezond en gelukkig te houden. In Engeland is er een voormalig kaketoekweker die nu haar leven en energie heeft gewijd aan een volièresruimte voor ongewenste kaketoos. In Canada is er een bedrijf dat gestopt is met het kweken van kaketoos voor de huiskamer. In 2005 vertelde Mark Hagen me dat grote kaketoos degene zijn met de meeste gedragsproblemen, en daardoor in de opvang belanden. In het verleden kweekten zij elk jaar een dozijn Molukken kaketoos van vijf koppels en zijn hiermee al jaren geleden gestopt. Ze kweken nog wel Goffin kaketoos.

Kwekers hebben het probleem gecreëerd. Wanneer zij een geweten hebben, dan stoppen zij met handopfok. Er zijn nu al teveel

ongewenste kaketoos en andere papegaaien in opvangcentra. Eigenaars van de duurere papegaaien zouden zorgvuldig moeten overwegen wat zij doen als zij hun vogels voor de huisdierenhandel verkopen. Deze onfortuinlijke vogels verblijven vaak maandenlang alleen en ongeliefd in een dierenwinkel, omdat de prijs zo hoog is. Kwekers die aan winkels verkopen verhogen het risico op probleempapegaaien die als ongewenst eindigen. Vroege verwaarlozing (gebrek aan nauw contact met mensen) zal al snel resulteren in gedragsproblemen, waar onervaren kopers niet mee kunnen omgaan. Ik heb jonge hand opfok papegaaien gezien in glazen kooien die te koop werden aangeboden en waarmee geen fysiek contact mogelijk was. Dit is onmenselijk.

Veel kopers nemen niet de moeite om betrouwbare literatuur te lezen over de soort die zij kopen of over papegaaiengedrag in het algemeen. Zij zoeken meestal op internet waar veel tegenstrijdige informatie is te vinden. Boeken van erkende schrijvers in de avicultuur met veel ervaring zijn aan te raden. Normaal gesproken waarschuwt de verkoper niet over mogelijke gedragsproblemen. Ook geen advies over het trainen van papegaaien om simpele acties, zoals opstappen, te leren wat de omgang met papegaaien gemakkelijker maakt. Een kweker zou een informatiepakket aan de koper moeten verstrekken. Aangezien sommige soorten (zoals witte kaketoos en grijze roodstaartpapegaaien) sneller in een opvang terecht komen, omdat ze te veeleisend zijn, zouden kwekers het aantal bestemd voor de huisdierenmarkt moeten verminderen en kleinere soorten moeten kweken die gemakkelijker te houden zijn. Het probleem is dat hier meestal te weinig aan wordt verdiend.

Er zijn veel kwekers die hun best doen om een goed tehuis voor hun jonge vogels te vinden. Dat zijn de echte toegewijde kwekers die elke vogel als een individu zien die de best mogelijke menselijke zorg verdient!

Kalender
Mega-Catalogus
Inschrijven

De catalogus -inclusief alle keurlijsten- van het afgelopen NK nog een keer nakijken?

De vogels van uw soort vergelijken met de resultaten van vorige NK's?

Kijk op Anivent.eu in de Mega-Catalogus en vind!

Kooi	Diergroep	Punten	Klassering	Ras	Kleur	Geslacht	Merk	Geslacht	Keurmeester	Inzender (klik voor detail)
3358	australische prachtvinken	90.000	-	-	Gordelgrasvink wildkleur	-	10001001	-	Tajes R	4H4N +
3359	australische prachtvinken	88.000	-	-	Gordelgrasvink wildkleur	-	10001001	-	Tajes R	E343 +
3360	australische prachtvinken	87.000	-	-	Gordelgrasvink wildkleur	-	10001001	-	Tajes R	E343 +
3361	australische prachtvinken	92.000	-	-	Gordelgrasvink wildkleur	-	10001001	-	Tajes R	H568 +

Anivent.eu is gratis, óók voor uw afdeling of speciaalclub!

Jonge fazanten

© Geertje

Een jongeman aan de deur met bij zich een jute zak en in zijn andere hand zijn pet vol eieren.

Het verhaal

Dan kijk je wel even vreemd op. Wat was het verhaal? Vader en zoon waren op het land, met de trekker maaiwerk aan het doen. De maaibalk gaat dan laag over het gras. Daar zagen ze ineens wild gefladder en zoon was er snel op af gegaan.

Grote schrik, want een broedende fazant was met de maaibalk van het nest getild en daarbij waren de beide poten van het lijf gescheiden!

Ontreddering en wat nou?

Het beest leefde nog en daarom was hij hier en had hij de eieren ook maar mee genomen. De bloederige zak genomen en snel dat zwaar lijden beëindigd. Dat was toch wel heel triest om te doen.

Maar daar stond hij met die pet met eieren. Wat moet ik daar nou mee? Weet u het? Nee ik wist het ook eigenlijk niet... Maar ik zei, kom geef maar hier, dan zal ik eens nadenken. Bakje genomen, warm doekje er in en een warmwaterzak er onder gelegd.

Toen naar de donkere kelder, met een lampje om te zien hoever het broedproces al was gevorderd.

Heel ver dus! Wat nu? Warm houden en steeds de warmwaterzak vernieuwen. Met de plantenspuit zo nu en dan er overheen. Zou je daar nu echt nog wat van

durven verwachten? Maar...onderschat het leven in de natuur niet! Ja dus. Na twee dagen gingen de eieren bewegen en het ene na het andere krakte open.

Dat was me wat, want dit kon je niet vergelijken met kuikens van kippen: wat een actie al meteen! Van die negen eieren kwamen acht kuikens springlevend de wereld in.

De biggenlamp opgezocht en een hokje geknutseld; de lamp erboven en wat een geren was dat gelijk.

Zoonlief ging naar de molenaar en kwam met fazantenopfokvoer thuis. We hoefden niet uit te leggen waar dat voor was, ze wisten alles al. Drinken? Ook geen punt, die kleine ronde bolletjes, wat een overlevingsdrang! Indrukwekkend om te zien.

Kuikeren

Maar het kleine noodhokje voldeed niet lang. Het was voorzomer, dus werd de kuikeren op het grasveld gezet. De lamp verhuisde mee in het nachthokje. Deze behuizing was wel naar hun zin: de jonge fazantjes groeiden goed en de veertjes ontwikkelden snel en normaal. Ook de vleugelpennetjes en staartjes. 's Avonds zag je door twee kleine openingen wat licht en wanneer je dan door het spleetje keek, zaten ze heerlijk op een kluitje onder de warme lamp. Op een nacht, diep in slaap, werden we eruit geklopt. Baas naar het slaapkamerraam en kijkt naar beneden. Wat een schrik, daar stonden twee politiemannen voor de deur met een grote staaflantaarn.

Snel naar beneden in badjas en de deur open. Wat is er aan de hand? Nou het zit zo, hier in de tuin bij jullie schijnt licht uit een hok, klopt dat wel? En is dat wel veilig? Deze twee mannen deden een polderrondje en vonden het verdacht.

Uitleg gegeven en slaap maar weer lekker

verder dan. Na bibberend van de schrik en met ijskoude voeten probeerden we dat, maar het duurde wel even. Maar de kinderen hadden er gewoon doorheen geslapen!

Ging goed met de fazantjes, de lamp kon weg. Er was veel leven en beweging. De kinderen gingen van toen af alle insecten en wormen, rupsjes en meelwormen er los bij gooien.

Terug naar de natuur

Op een moment zagen we ze ook opspringen en happen in de lucht. We vonden dat een goed moment om af te spreken dat we ze in de natuur terug zouden brengen. Eensgezind vóór, dus op een vrije schoolmiddag hebben we de waternvugge diertjes in twee dozen gedaan. Met zijn allen hebben we het stuk land gezocht waar ze als ei vandaan waren gekomen.

Daarnaast stond het gewas halfhoog, precies goed dachten we. Dozen neergezet, deksel open, en kijk: eentje gelijk op de rand van de doos, keek eens rond, de tweede ook zo en toen hadden ze geen aansporing nodig. De jonge vogels keken even rond en hup op de vleugels. Zo mooi om dit te zien en zo waardevol voor de jeugd.

We hadden een hele poos een 'eind goed al goed' gevoel.

Kweekervaring met de rode kardinaal

Prachtige vogels die een verrijking zijn van je collectie vogels.

© Henk Branje

Huisvesting

Het koppel jonge kardinalen is gehuisvest in een ruime voliëre van 3,5 x 1,0 x 2,5 meter; het nachthok meet 1,0 x 1,0 x 2,3 meter; de voliëre is van boven gedeeltelijk overdekt (2,5 meter niet overdekt en het gedeelte dat aan het nachthok grenst is bedekt met een kunststof plaat). De voliëre is ingericht met verschillende wintervaste planten. Buiten kunnen de vogels baden in een roestvrijstalen schaal, wat ze vaak doen. Gevoerd wordt in het nachthok waar de kardinalen ook nog kunnen beschikken over drinkwater.

Voeding

De voeding bestaat uit een mengeling voor agaporniden en daarnaast universeelvoer; van dit laatste wordt buiten het broedseizoen niet veel opgenomen. Tijdens de kweek echter des te meer. Buiten het broedseizoen krijgen de vogels elke dag 'n paar meelwormen en wat fruit (appel, peer).

Kweek

In het voorjaar, eind maart, werden een tweetal nestkastjes opgehangen. De vogels vertoonden al vrij vlug interesse en met sisal werd een mooi nest gebouwd.

Het eerste nest bevatte drie prachtige eieren. Na 'n weekje toch

maar eens kijken met het schouwlampje. Helaas, alle drie de eieren waren onbevruucht. Dit was het eerste broedsel van dit koppel jonge rode kardinalen. Dus dat is niet zo vreemd. Nest leeg halen en nieuw materiaal geven.

Tweede poging

Enkele weken later zat de pop weer te broeden; ook deze keer op drie eitjes. Alleen wist ik niet precies wanneer de pop was begonnen te broeden. De pop broedde prima en de man liet de hele dag z'n liedje horen. 'n Week nadat ik ontdekt had dat de pop weer eieren had heb ik de eitjes geschouwd. Deze keer waren alle drie eitjes bevrucht. Afwachten dus. In de vakliteratuur wordt vaak geadviseerd om het mannetje na zo'n tien dagen broeden bij de pop weg te halen en apart te zetten in een wedstrijd-kooi in de vlucht of in een vluchtje naast het popje. Heel vaak echter helpt het mannetje prima bij het voeren, maar even vaak is het mannetje te fel en gaat een nest verloren. Ik besloot het mannetje bij de pop te laten, met name omdat ze zo goed met elkaar konden opschieten. Helaas, een verkeerde inschatting gemaakt. Want op de dag dat de eieren moesten uitkomen lagen er her en der op de bodem van de voliëre nét uitgekomen jonge kardinalen. Helaas alle drie dood en flink beschadigd.

Man rode kardinaal

Derde ronde

Maar weer afwachten en niet meer dezelfde fout maken. Twee weken later had de pop weer drie eitjes. Ze broedde prima en het mannetje werd uitgevangen en in een aangrenzende volière geplaatst. Het bleef de hele dag zingen en er was ook, weliswaar met het gaas ertussen, contact tussen man en pop. Het popje werd vaak door het mannetje gevoerd door het gaas heen. De drie eitjes waren bevrucht. Na ongeveer veertien dagen broeden kwamen alle drie eitjes uit. De jongen werden goed gevoerd door de pop met diepvries pinkies en diepvries buffalowormpjes. Over de diepvriesinsecten strooide ik telkens wat Gistocal en een vitaminemengsel. Op die manier krijgen de jongen de benodigde mineralen en vitamines binnen die ze niet via diepvries insecten binnen krijgen. Na zo'n drie dagen kreeg de pop ook witte, pas vervelde, meelwormen en enkele hermetias voorgeschoteld. Op dag 6 zijn de jonge vogels in de loop van de middag geringd met 4.0 mm ringen die van te voren met zwarte viltstift dof zwart gemaakt waren. De jongen waren nog goed te ringen en waren allemaal even groot.

Op dag 9 heb ik het mannetje weer bij het popje gelaten. Even spannend: wat zou het mannetje doen. Nou, dat vloog meteen naar de meelwormen en vervolgens naar het nest met de jongen om die te voeren. Dat zag er dus goed uit. Het mannetje hielp voortaan het popje met het voeren van de drie jongen.

Op dag 11 zijn alle drie jongen uitgevlogen; het eerste jong 's morgens vroeg en het laatste jong in de namiddag. Ze zaten alle drie al prima in de veren en waren nog steeds even groot. Onvoorstelbaar dat die vogeltjes in slechts tien dagen van een bloot vogeltje van krap drie centimeter uitgroeien tot een helemaal volgroeide vogel die al meteen kan rond fladderen! De oudervogels vliegen er zorgzaam om heen. Een prachtig gezicht om die kleine vogeltjes met hun kuifjes in wording te zien!

Pop rode kardinaal

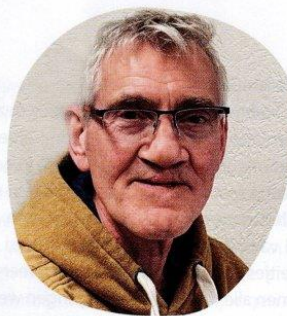

Nest met jongen

Net uitgevlogen

Keurmeester 166

Duiven komen in avicultuur in soorten en maten. Van alle continenten, zaad- of vruchteneters, oorspronkelijk of gedomesticeerd. Weinig kan tippen aan een goede wildkleurige diamantduif, maar het zijn de mutaties die deze soort interessant voor mij maken. Het hoofdstuk wat dit jaar wel lukt is een kort chapter, maar daarin komen wel mijn tamboerijnduiven voor. Sinds ik jaren geleden alweer een koppel van Leo Noort kreeg, zijn deze van oorsprong Afrikaanse duiven bij mij favoriet.

Louis van Kelckhoven

De tamboerijnduif valt onder wat we noemen de oorspronkelijke duiven. Vogels in hun oorspronkelijke staat waarvan we geen mutaties kennen. Hun populariteit danken de tamboerijnduiven niet aan hun status van gemakkelijke duif. Deze zaadeters zijn niet veeleisend, ze doen het goed op tropen-, neophema- en hennepzaad. Het wordt een ander verhaal waar het op fokken aankomt.

Mijn duivin tamboerijnduif raakte in de zomer van 2023 in de buitenvolière gewond. Ik vermoed dat een uil de vogels 's nachts had verstoord. In letterlijk blinde paniek hangen die dan aan het gaas, waar de uil

zijn prooi doorheen probeert te trekken. Een kansloze missie, maar wel eentje die een vogel kan beschadigen.

Na het een aantal weken te hebben aangezien werd duidelijk dat vliegen de tamboerijnduivin niet meer lukte. Met de wintermaanden in aantocht zette ik haar in een kistkooi van 1.20 meter lang. Voor het gezelschap plaatste ik de doffer erbij. Het verbaasde mij hoe rustig de vogels na een gewenningsperiode werden. In de volière zijn tamboerijnduiven immers goede en grage vliegers, die niet snel vertrouwelijk worden met hun verzorger.

Na de jaarwisseling viel het mij op dat de centrale verwarming 's ochtends vreemde geluiden begon te maken. Totdat ik besefte dat het de doffer tamboerijn was die zat te koeren. Dan ben ik ook weer liefhebber genoeg om een tralienestkast van 15 bij 15 centimeter in de kooi te hangen. Het

duurde even, maar uiteindelijk werden twee eieren gelegd die keurig netjes uitkwamen.

Bij het ringen van de duifjes (4,5mm) zag ik verschil in grootte. De grootste is vaak de doffer, het kleinere jong de duivin. Jonge tamboerijnduiven vliegen snel uit, zo ook het doffertje. Wat ik aanzag voor het duivinetje bleef achter in het nest. Tamboerijnduiven staan nog zo dicht bij de natuur dat ze geen energie steken in jongen die achterblijven. In de buitenvolière uitgevlogen jongen die op de grond blijven zitten en niet op een lage tak weten te springen, worden (is mijn ervaring) niet gevoerd.

Die fout, het niet uit het nest halen van het kleinere jong, maakte ik bij het derde rondje (het tweede legsel bleek onbevrucht) niet weer. Zodra het grootste jong uit de nestkast was gesprongen, zette ik de tweede erbij op de bodem van de kooi en haalde ik de nestkast weg. Beide jongen werden grootgebracht.

"DE VOGELWERELD" A.O.B. Jaarabonnement 2025

Voor de Nederlandse liefhebber heeft de AOB een speciale aanbieding! <https://aobbel.be>

Voor slechts € 42 per jaar ontvangt u ons tijdschrift per post en digitaal. Voor slechts € 20 per jaar enkel digitaal.

Speciaal voor jullie heeft het bestuur van de A.O.B. een speciale regeling uitgewerkt. Nederlandse vogelliefhebbers kunnen voortaan, door slechts € 42 te storten op het rekeningnummer BE05 7350 5552 1875 (bic: KREDBEBB) een jaar lang ons tijdschrift ontvangen, per post en digitaal. (Slechts voor € 20 als u kiest voor enkel het digitale maandblad)

Gelieve naam en volledig adres te vermelden bij de betaling, alsook te mailen naar heidi.cosemans@gmail.com

"DE VOGELWERELD" verschijnt 11x per jaar, 10x op 48 blz. (+ 1 extra bijlage ringenreglement) en 1x op 64 blz.

GENDIKA

LABORATORIUM VOOR GENETISCH ONDERZOEK

Vogels Duiven Dieren

Al meer dan 20 jaar gespecialiseerd in DNA onderzoek

Geslacht Ziekte Verwantschap Soorten

Voor informatie bel (+31) 0598-619343 of ga naar www.gendika.com

sel

De

Bondsmededelingen september 2024

VAN DE KEURMEESTERSVERENIGING

Tropische vogels en parkieten

P.J. Bredenbeek uit Alphen a/d Rijn is voortaan alleen op zijn mobiel te bereiken: 06-43812866

H. Geersing uit Haule heeft een andere mobiel nummer 06-30082554

Kleur en Postuurkanaries

H. Jansen uit Drunen is verhuisd naar Ridderstraat 12, 5256 EE Heusden.

DISTRICT NOORD-BRABANT WEST

Vogelvereniging Kantropa te Oosterhout (NB) (O30) heeft hun lid, de heer H. Krijnen gehuldigd i.v.m. zijn 60 jarig lidmaatschap van de NBvW. De bijbehorende speld werd hem opgespeld door Wim Hanssen bestuurslid van het district Gelderland. De heer Krijnen is de enige nog in leven zijnde oprichter van onze in 1964 opgerichte v.v. Kantropa. De heer Krijnen is in het begin van Kantropa materiaalman geweest en begin jaren '80 werd hij voorzitter. Nadat hij de voorzittershamer had overgedragen werd hij benoemd tot ere voorzitter en dat is hij uiteraard tot op heden nog steeds.

De heer Krijnen heeft alle soorten vogels wel gekweekt en op de TT gebracht maar de laatste 20 jaar waren het vooral de kromsnavels en de

duifjes die de prijzen mee naar huis namen. Zijn persoonlijke ongemakken hebben er helaas voor gezorgd dat de heer Krijnen geen vogels meer kan houden wat hem zwaar valt. In 2004 is de heer Krijnen benoemd in de Ridder van Oranje Nassau voor zijn verdiensten voor de vogelsport en met name v.v. Kantropa en de regio. Deze avond hebben we hem als vereniging een met de mond geblazen kunstwerk gegeven bestaande uit glazen vogeltjes op een tak.

Overledenen

F. Brenner, Hazerswoude Dorp (H01); J.B. Maathuis, Wierden (W25); S.R. van der Tuuk, Rotterdam (B18,H18); D. de Wit, Enkhuizen (L17); A. van Wingerden, Dordrecht (D05); L. Kant, Zwijndrecht (Z04); J. J. Roele, Volendam (V23); L.v.d. Berg, Eindhoven (E25).

Wij wensen alle nabestaanden veel sterkte bij het verwerken van het verlies.

Jubileea

Jubilarissen 25 jaar

C. Gabriels, afd. Sint Willebrord (W04); G. van Harn, G. Mollen en J. Zaal, afd. Haarlemmermeer eo (Z15);

Jubilarissen 40 jaar

B. Plijter, afd. Warffum/Uithuizen (W16);

Jubilarissen 50 jaar

F. Teunissen, afd. Oldenzaal 2 (O27);

INFO@VOLIEREBOUWSAMAN.NL | WWW.VOLIEREBOUWSAMAN.NL

Voor al uw vogelbenodigdheden

WIM VAN DE LUSTGRAAF

www.wimvandelustgraaf.nl

ERELEDEN

L.M.G. Bertina, C. van Elven, H. de Geus, R. Grefhorst, J. Heesakkers, H.P.G.M. van Hout, J.A.M. Kerkhof, P.J.F. Klören, T.J. Koenen, C.G. Maandag, S. Munniksma, K. Snijder, Mr. H.J.M. Stienen, D.A. Verburg, H.K. v.d. Wal, C.W. Westland, W. Zijlstra.

LEDEN VAN VERDIENSTE

E.B.A. Berns, T. Bielderman, K. Bink, B. Bosch, H. Branje, A. Castermans, R. van Dijk, A. Gort, P. Hagenaars, B.A.M. Horsting, A.J. Houtkooper, H.F.M. Jansen, J.M.C. van Kempen, G. Koenderink, Th. Van Kollenburg, J. Kreijveld, C.H.M. van der Linden, C. van Lunteren, A. Mertens, A. van Mingeroet, A.P.F. van Niel, P. Ooijen, C. van Oosterhout, J. Perdon, R. Steenbakkers, H. Suichies, W.A. Tolman, P. v.d. Tuin, P. Ubachs, J. Wijnhoven, H. Wouwenaar.

HOOFDBESTUUR

Voorzitter: Albert Zomer, tel. 06-15318939, E-mail: albertzomer1958@outlook.com

Secretaris: Raymond Berghouwer, tel. 06-11793194, E-mail: secretaris@nbvv.nl

2e voorzitter: Rick Oudenampsen, tel. 06-22101101, E-mail: info@oudenampsen.com

Penningmeester: Sjaak van Bennekom, tel. 035-6562027, E-mail: jvanbennekom@hetnet.nl

Bestuurslid: Rob Kristel, tel. 06 46140291, E-mail: robkristel@kpnmail.nl

VERTROUWENSPERSOON

Gerrit Houwen, tel. 024-642 10 51, e-mail gerrit.houwen@hccnet.nl

SECRETARIAAT KEURMEESTERSVERENIGING
Henk Jansen, tel. 06-19931488, E-mail: secretariaatkmv@hotmail.com

BONDSBUREAU

Bezoekadres: Aletta Jacobsstraat 4, 4623 ZB Bergen op Zoom.

Postadres: Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom.

Telefoon: 0164-235007

E-mail: info@nbvv.nl

Internet: www.nbvv.nl

Het bondsbureau is op werkdagen geopend van 8.30 tot 12.30.

Uitgebreide contactinformatie vindt u op onze website www.nbvv.nl

COLOFON**Colofon****UITGEVER**

'Onze Vogels' is het maandelijkse tijdschrift van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers. Een organisatie van vogelliefhebbers met ca. 20.000 leden. De NBvV is opgericht in 1933. De totale oplage van Onze Vogels bedraagt 21.000 exemplaren.

Het tijdschrift wordt toegezonden aan leden, verspreide leden en binnen- en buitenlandse abonnees. Men wordt lid van de NBvV door zich aan te sluiten bij een van de circa 500 plaatselijke verenigingen van de bond. Ook bestaat voor iemand die principieel geen lid wenst te worden van een afdeling/vereniging om verspreid lid worden van de NBvV. Een verspreid lidmaatschap kost voor 2024 € 44,- per jaar (bij automatische incasso – anders zijn € 2,50 extra administratiekosten verschuldigd).

ABONNEMENTSPRIJZEN 2024

Nederland € 34,- per jaar (bij automatische incasso – anders zijn € 2,50 extra administratiekosten verschuldigd). België € 40,-, Priority-post naar alle andere landen € 100,-. Verspreid lid buitenland: bovenvermelde bedragen met € 10,00 verhogen. Het abonnementsjaar loopt van 1 januari tot en met 31 december.

ADRES

NBvV, Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom tel. 0164-235007 (bereikbaar tussen 08.30 en 12.30 uur), e-mail: info@nbvv.nl, website: www.nbvv.nl

Bankrekeningen: ABN AMRO bank, IBAN: NL55ABNA0468959262 (BIC: ABNANL2A) - ING bank: IBAN: NL96INGB0001148324 (BIC: INGBNL2A) t.n.v. Ned. Bond van Vogelliefhebbers.

De NBvV staat ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Breda onder nummer 40280824.

REDACTIE

Hoofredactie: Henk Branje – te bereiken via E-mail: hbranje@icloud.com

Redactieadres: per adres Bonds bureau NBvV, t.a.v. redactie Onze Vogels – zie bovenstaand.

ZAKELIJKE ADVERTENTIES

Tarieven en deadlines voor zakelijke advertenties zijn te verkrijgen via het bondsbureau te Bergen op Zoom.

VERANTWOORDELIJKHEID

De Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers is niet verantwoordelijk voor de gepubliceerde advertenties en kent geen verplichting tot het opnemen van advertenties. De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de NBvV geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Overname van artikelen, illustraties, foto's of gedeeltes daarvan is zonder schriftelijke toestemming niet toegestaan.

VORMGEVING: Ingrid Hubers**DRUK:** Muller Print & Sign - Amsterdam

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd in de tweede volle week van de volgende maand.

BEÏNDIGING LIDMAATSCHAP:

Afdelingsleden kunnen, indien gewenst, hun lidmaatschap beëindigen middels opzegging bij de vereniging waar zij lid zijn. Dit kan per half jaar. Het lidmaatschap voor verspreide leden is per jaar opzegbaar.

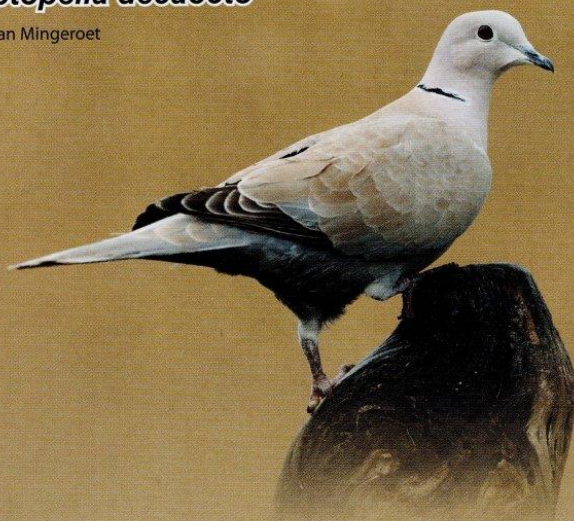
Verspreide leden kunnen hun jaarlidmaatschap telkenmale per 31 december opzeggen via het Bonds bureau.

De Turkse tortel

Streptopelia decaocto

© Alois van Mingeroet

september

Een duif die bij ons goed is ingeburgerd. Oorspronkelijk komen ze uit Azië, maar sinds 1900 zijn ze begonnen aan een ware triomftocht in Europa waarbij eerst de Balkan aan de beurt kwam om te worden gekoloniseerd. In Nederland dateert het eerste broedgeval van 1950 en België was vijf jaar later aan de beurt. En laat ons zeggen goed zeventig jaren later broeden ze overal in de Lage Landen. Het liefst broeden ze in bomen, maar het kan net zo goed in een bloempot die aan de muur hangt, achter een reclame bord of een verkeerslicht zijn, bij afwezigheid van bomen. Het zijn echte cultuurvolgers en opportunisten want ze eten alles wat ze kunnen verteren. En maak je een voederplank om de vogels te voeren, de Turkse tortel verschijnt als eerste om alles uit te testen. In vergelijking met de houtduif zijn Turkse tortels maar klein en fijn. Ze hebben een lengte van 32 cm. Ze zijn heel productief en kunnen wel vijf nesten hebben van telkens twee jongen.

Hun aantal vermeerdert nog steeds in de Lage Landen.

Ze hebben een absolute voorkeur in de buurt van graansilo's en havens waar graan verhandeld wordt, waar ze de gemorste zaden in dank aannemen. Het zijn ontzettend snelle vliegers en dat is ook wel nodig om te kunnen ontsnappen aan sperwer, havik en slechtvalk en al hebben die er regelmatig een te pakken, het heeft geen negatieve invloed op het aantal Turkse tortels.

Deed onze zomertortel het ook maar zo goed, maar zo goed het de Turkse tortel vergaat zo slecht gaat het met de zomertortel. Want voor wellicht de mooiste van alle duiven ziet de toekomst er heel somber uit.

Waneerd mensen verliefd doen zegt men soms dat het net tortelduifjes zijn en die vergelijking is wel goed te begrijpen. Als je ooit eens het geluk hebt om een koppeltje Turkse tortels te observeren: die zitten

elkaar voortdurend in de nek te krauwen en echt verliefd te doen. En wanneer ze eenmaal een koppel gevormd hebben, blijven ze elkaar hun leven lang trouw. En jaar in jaar uit blijven ze verliefd doen. Bewondering heb ik voor hun nestbouw, ongelofelijk dat de eieren er in blijven liggen en er niet doorheen vallen. Het zijn slechts enkele takjes en wanneer er jongen zijn wordt het nest steviger want ontlasting van de jongen valt tussen de takjes, worden hard en zo word het nest toch steviger. Turkse tortels zijn niet meteen de kleurrijkste van onze Europese vogels, maar ze hebben een ontzettend goed aanpassingsvermogen. En wanneer je ze kunt observeren is het vertederend om te zien, hoeveel een koppeltje Turkse tortels van elkaar houdt.

Alois van Mingeroet

Internationale Kleurkanarieshow

V.v.N.K. Geel

GC Klein Boom

Mechelbaan, 604 - 2580 Putte

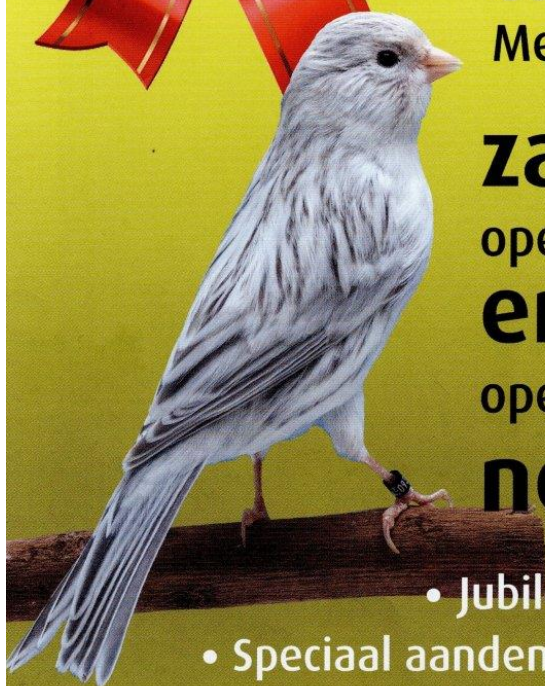
zaterdag 9

open van 8:00 tot 17:00 uur

en zondag 10

open van 9:00 tot 13:00 uur

november 2024

- Jubileumeditie
- Speciaal aandenken voor elke deelnemer
- Ca. 7000 kleurkanaries • Grote verkoopklasse

Meer informatie: www.vvnk.net of contacteer
Francine Mares, Goudvinklaan, 10 - 2070 Zwijndrecht
Tel.+32(0)3 2524527 - E-mail: francine.mares@vvnk.net

In samenwerking met onze hoofdsponsors
OST Belgium - Ornibird.com - Birdshop Eindhoven

